

ΚΑΤ' ΑΠ ΤΗΝ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙΑ

“ΜΠΟΥΚΕΤΟ”

ΕΡΩΤΑΓΓΕΛΙΑ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΗ ΦΙΛΟΤΕΧΝΙΚΗ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΙΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΟΜΑΔΟΣ ΛΟΓΙΩΝ
ΓΡΑΦΕΙΑ: 7 ΟΔΟΣ ΛΕΚΑ 7
“Ιδρυτική κεφάλαια 1.000.000 δραχμῶν”

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ δι' ἑν ἔτος Δραχ. 100
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ δι' ἑν ἔτος Φε. 80
ΑΓΓΕΛΙΑΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΟΥ Δίρα 1
ΑΜΕΡΙΚΗΣ Διολάρ 4
ΔΩΔΕΚΑΜΗΣΣΑ Διέτ. 80

Δι' ἐξέμνητοι καὶ ὑμνητοὶ κατ' ἀναλογίαν
Δι' συνδρομαί δέον ν' ἐπισυνθῇσαντες ἀπὸ ἐξέμνη:
ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΝ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ” ΑΘΗΝΑΣ

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ”
“Ἐσωτερικὸν δι' ἑν ἔτος 12 βιβλία Δραχ. 120
“Ἐξωτερικὸν δι' ἑν ἔτος 160

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΤΙΜΑΤΑΙ ΔΡΧ. 2
ΔΗΜΟΣΙΕΥΣΕΙΣ Ο ΣΤΙΧΟΣ ΔΡ. 5
ΔΙ' ΑΓΓΕΛΙΑΣ ΙΔΙΑΙΤΕΡΑΙ ΣΥΜΦΩΝΙΑΙ
Τὰ προηγουμένα τεύχη τιμῶνται Δραχ. 3

Τὸ «Μπουκέτο», πλὴν τῶν συνδρομητῶν
τοῦ καὶ τῶν διὰ τοῦ Γραφείου τοῦ πωλουμένου
φύλλων, διατίθεται διὰ τοῦ Κεντρικοῦ
Πρακτορείου περὶ τὰς 25.000 φύλλων ὡς ἡ
ἀποδοχὴ βεβαίως τούτου.

Τὸ Κεντρικὸν Πρακτορεῖον “Ἐφημερίδων
βιβλίων δι' ἑν ἔτος 12 βιβλία Δραχ. 120
“Ἐξωτερικὸν δι' ἑν ἔτος 160
Ι. ΤΣΑΓΚΡΗΣ

Διευθυντὴς Κεντρικοῦ Πρακτορείου

Προσφέρομεν 50.000 δραχμὰς εἰς ἐκείνον
ὁστις ἤθελε διαψύσει τὰ ἀνωτέρω.

ΚΥΡΙΑΙ,

Θέλετε νὰ ἔχετε ὥραϊο δέρμα μετα-
χειρίζεσθε τὴν ΚΡΕΜΑ ΡΟΔΑΛΙΝΗΣ.
Πωλεῖται παντοῦ. Ζητήσατε δειγ-
ματι δωρεάν.

ΧΑΡ. ΤΡΙΚΟΥΠΗ 46, ΑΘΗΝΑΙ

Ζῶναί ἐλαστικαί

Κορσεδάκια

Στηθόδεσμοι

Γὰ τελευταῖα

Παρισινά

Μοδέλλα 1925

ΣΤΟ ΝΕΟΝ

ΥΠΟΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΤΩΝ ΕΡΩΤΑΓΓΕΛΙΩΝ

Α. ΚΛΑΒΕΡΙ

Τῶν Παρισίων

3 ΟΔΟΣ ΠΡΟΔΣΤΕΙΟΥ 3

Ν. ΧΙΟΝΗΣ & ΣΙΑ

ΚΥΡΙΑΙ & ΔΕΣΠΟΙΝΙΔΕΣ,

Καθ' ὅλην τὴν περίοδον τῶν ἀπόκρεω,
διαρκῆς ἐκθεσεῖς εἰς τὸ

“ΘΑΛΑΣΣΙ ΣΑΛΟΝΙ”

μοντέλων παρισινῶν διὰ χοροῦς, ἐσπε-
ρίδας καὶ τσάγια.

ΣΟΥΛΤΑΝΗ 12

ΨΑΛΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΕΙΔΗ

ΣΥΝΑΙΣΧΕΣΙΩΝ

ΠΟΛΥΤΕΛΕΙΑΣ

ΠΛΩΝ

Κ. Θ. ΨΑΛΙΔΑΣ

ΚΑΛΛΙΟΝΗΣ ΕΥΔΑ

ΣΥΝΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑΣ 22

“Ἐκεῖ καθε μέρα
ἀπὸ τὰς δεσποινίδας
ἀπαραγχεῖται τὸ
κοστούμι τῆς τελευ-
ταίας μόδας καὶ τὸ
πλέον οἱ καπέλλα.
Ἐκεῖ ἐτοιμάζονται
ὁλόκληρες προίκες
ἀπορροσῶν πρὸς
τοφαναίς εἰς ἐλπίστη-
τα καὶ καλαϊοθηρίαν.
Τὸ “ΘΑΛΑΣΣΙ
ΣΑΛΟΝΙ” δέχεται
ἐπισκεψαί παρὰ γυ-
ναικῶν καὶ ἀπὸ τῆς
ἑταιρίας δι' ὅλα τὰ
ἔτη τῶν Κυρίων καὶ
Δεσποινίδων. Δι' ἰδι-
ωτῆρας πληροφωρίας
ἐπιτακθῆσσαν πρὸς
τὴν διατύπωσιν τοῦ
“ΘΑΛΑΣΣΙΟΥ ΣΑΛΟ-
ΝΙΟΥ” Καν. ΒΑΣΙΛ
ΙΑΤΡΟΥ, Σουλτάνη 12.

ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΧΡ. ΠΟΛΙΤΗΣ

ΙΑΤΡΟΣ

Φυσικοθεραπευτὴς “Ὀρθοπαιδικῆς

(Εἰδικῶς ἐν Παρισίοις σπουδίσας)

Νοσήματα χρόνια, ἀρθριτικά, ρευματικά,
νευρασθένεια, νευραλγία, φλεβίτιδες, ἀγκυ-
λώσεις, παχυσαρκία, χρόνια δυσκοιλιότης,
διαφ. πορφυρίαι, ἡμικληρία κ.τ.λ.
“Ὀρθοπαιδικὰ (ἀφαίρεσις ὀρθοπ. μηχαν. σίδερα)

ΝΕΑΙ ΜΕΘΟΔΟΙ-ΝΕΑΙ ΘΕΡΑΠΕΙΑΙ

ΤΖΩΡΙΖ 5 (πρὸς τὴν πλατεῖαν Κάνιγγος)
10-12 π. μ. 3-7 μ. μ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

ΔΙΚΗΓΟΡΙΚΟΝ Γραφεῖον Θ. Ι. ΠΑΠΟΥ
ΔΙΑ. 64—Ἐφεσὸς 64.

ΘΕΡΑΠΕΥΤΗΡΙΟΝ ΑΝΤ. Ι. ΘΡΟΥΒΑΛΛΑ
Ιατροῦ. “Ἀκτινοσκοπήσεις, ἀκτινογραφίαι, ἀκτι-
νοθεραπείαι. “Ἐφαρμογὴ ὅλων τῶν μεθόδων ἡ-
λεκτροθεραπείας. “Ὁδὸς Σταδίου 51. “Ὁραὶ 10-1
καὶ 3-5.

Α. ΠΑΠΑΧΡΗΣΤΟΣ, πτυχιόχος χειρουργός,
ὁδοντίατρος, Πειραιῶς 9 (ὁικία Τρ. χ/λη). Τα-
χεῖα καὶ ἀνέκδοτος Θεραπεία δι' εἰδικῆς μεθόδου.

ΕΦΘΑΣΕ ΣΤΟΥ ΓΕΩΡΓΙΑΤΟΥ τὸ CRE-
PE RUBBER. Τὸ CREPE RUBBER εἶναι τὸ γνήσιον
καουτσούκ, μολὶς ἐξεργαστὸν εἰς αὐτῆς. “Ἐχει
πανταπλάσιον ἀντοχὴν τῶν ἄλλων πετρελίων, εἶναι
ἑλαφρότερον καὶ δροσερότερον. “Ὡς ἐπίσης μολὶς
ἀφελθῆσαν θινωμένα VEALUX VELOURS CHE-
VREAU VELOURS καὶ πλούσια συλλογὴ Παρι-
ζιάνικων ἀγγραφῶν. Μία ματιὰ εἰς τὴν βιτρίνα τοῦ
ἀνκ. ΣΤΑΔΙΟΥ 25.

ΙΑΤΡΟΣ ΣΩΤ. Κ. ΛΥΜΠΕΡΕΑΣ.—Δερματο-
λόγος Μπουμπουλίνας 32 “Ὀπίσθεν” Ἀρχαιολο-
γικοῦ Μουσείου

ΓΕΩΡΓΙΟΣ Ν. ΜΟΥΜΟΥΤΣΗΣ, Ἱατρός Δερ-
ματολόγος. “Ἐπὶ δεκαετασίαν “Ἐπιμελητὴς τῆς
ἰδίας τῆρας κλινικῆς τοῦ καθηγητοῦ κ. Γεωργίου
Φωτεινοῦ. Δέχεται καθ' ἑκάστην ὁδὸν Κεφα-
λῆνης 15Α. “Ὁραὶ 8-10 π. μ. καὶ 4-6 μ. μ.

ΜΙΧ. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ, διπλωματούχος ὁδον-
τολόγος, ὁδὸς Μεγ. Ἀλεξάνδρου, Καβάλλα.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΖΕΡΒΟΣ δικηγόρος, Πανεπ-
στημίου 47 (17).

Θ. ΠΑΠΑΝΤΕΛΗΣ & Σ. ΧΡΕΤΙΑΝ

ΠΡΟΔΣΤΕΙΟΥ 20

Μηχανήματα ἀρτοποιίας

καὶ παγοποιίας

Παραγγελοδοχικαὶ ἐργασίαι

Φορτωτές ἐκφορτωτές

ΜΑΙΕΥΤΙΚΗ ΚΛΙΝΙΚΗ

ΕΛΕΝΗΣ Π. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΓΟΝΙΑ ΓΙΑ ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΥ & ΤΡΙΚΟΡΩΝ

ΑΡΙΘ ΤΗΛΕΦ 4 55

Γίνονται δεκταὶ ἐπίσκοποι ἐκτελούν-
των τὸν τοκετὸν τῶν ὑπὸ αὐτοῦ ἐκτε-
λεσθέντων καὶ ἀντισηπτικῶν διηθημάτων
τὰς νέας προόδους τῆς ἐπιστήμης. “Ἐ-
πίσκοπος πάχυνται ἐν γυναικολογικῶν
νοσημάτων.

Ὀκία εὐάερος, εὐήλιος καὶ ἡλε-
φωτισμένη.
Περιποιητικὸν οἰκονομικῶν, πρὸς ἑλ-
πὴς καὶ καθαρά.

ΟΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

Α. ΚΟΥΓ ΟΥΜΤΖΟΓΛΟΥ & ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗ

ΣΤΟΑ Φ 31 29

Τὸ ΕΥΘΕΝΟΤΕΡΟΝ ΟΛΩΝ

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΜΑΘΗΤΑΣ ΤΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ

“Ὅσοι ἐκ τῶν μαθητῶν τῶν διαφόρων
Σχολείων ἔχουν βιβλία πρὸς βιβλιοδότη-
σιν, δύνανται νὰ τὰ ἀποστείλουν εἰς τὸ
Γραφεῖον καὶ τυπογραφεῖον τοῦ “Μπου-
κέτου”, τοῦ ὁποῦ τοῦ Βιβλιοδοτῆ-
τηρίου ἀναλαμβάνει νὰ τὰ βιβλιοδο-
τῇ στερρότητα καὶ καλῶς ἰάν μοναδικῶς

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ!

ΓΑΛΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

[ΤΟΥ ΓΚΥ ΝΤΕ ΜΩΠΑΣΣΑΝΙ]

ΤΟ ΧΩΡΙΑΤΟΠΟΥΛΟ

Ἡ δὴ καλὴ ἡμέρα ἦσαν στοὺς πρόποδες τοῦ λόφου, ἡ μιὰ
δίπλα στὴν ἄλλη, κοντὰ σὲ μιὰ λουτρόπολη. Οἱ δύο
χωρικοὶ ἀκούραστοι ὄργωναν τὴν ἀγοιὴ γῆ γιὰ νὰ
θεμέψουν τὰ μινὰ τους. Καὶ οἱ δύο οἰκογένειες ἔχον
ἀπὸ τέσσαρα μικρὰ ἢ καθεμιά, ποὺ ἀπὸ τὸ πρῶν ὡς τὸ
βρῶν ἐδορυβόσαν ἀδιάκοπα μπροστὰ στὴν πόρτες
τῶν σπιτιῶν τους. Τὰ δύο, τὰ πιὸ μεγάλα, ἦσαν ἐξ ἡρώων καὶ τὰ
ἄλλα ἀπὸ δεκαπέντε μηνῶν καὶ ἄνω. Οἱ γάμοι καὶ ὕστερα οἱ γεν-
νήσεις ἔχον γίνῃ σχεδὸν συγχρόνως καὶ στίς δύο καλὺβες.
Οἱ δύο μητέρες μολὶς ἐξεχώριζαν τὰ παιδιά τους μέσα στοὺς σωρῆ,
ἐνῶ οἱ πατέρες διαρκῶς τὰ μετρώσαν.
Πρῶτὴν ἀπὸ τίς δύο καλὺβες, ἐρχόμενος κανεῖς ἀπὸ τὸ σταθμὸ
τῆς Ροιλεπόρ, θὰ συναντοῦσε τὸν Τσιβάνη. Οἱ ὅποιοι ἔχον τρία
κορίτσια καὶ ἕνα ἀγόρι ἢ ἄλλῃ στέγαζε τοὺς Βαλλίνους ποὺ ἔχον
τρία ἀγόρια καὶ ἕνα κορίτσι.
“Ὅλοι αὐτοὶ μετρώσαν με σούβλα, πατάτες καὶ καθαρὸ ἀέρα.
Τρεῖς φορές τὴν ἡμέρα, στίς ἑπτὰ τὸ πρῶν, τὸ μεσημέρι καὶ κατό-
πιν στίς ἑπτὰ τὸ βράδι μάζευαν οἱ μητέρες τὰ μικρὰ τους γιὰ νὰ
τὰ ταῖσουν, ὅπως οἱ κρηνοσκόποι τίς χήνες τους. Τὰ παιδιά καθόν-
τουσαν κατὰ ἡλικίαν μπροστὰ σ' ἕνα ξύλινο τραπέζι. Τοῦ μικροτέ-
ρου τοῦ κεφαλακοῦ μολὶς ἐξεῖχε ἀπὸ τὸ τραπέζι. Ἐβαζαν μπροστὰ
τους μιὰ γαβάρια γιομάτη ψωμί βουτηγμένο σὲ νερό, ὅπου ἔχον
βράσει πατάτες προηγουμένως, μισὸ λάχανο καὶ τρία κρεμμύδια καὶ
ἔτσι ὅλα τὰ παιδιά ἐτρώσαν καὶ ἐχόρταιναν. Τὴν Κυριακὴν ἔμπαινε
καὶ λίγο κρέας στὴ χύτρα καὶ αὐτὸ ἔτταν πανηγύρι γιὰ ὅλους.
“Ἐν' ἀπογευματινῷ τοῦ Ἀγίουστοῦ ἕνα κομρὸ ἄμαξι σταμάτησε
ἀπότομα μπρὸς στίς δύο καλὺβες καὶ μιὰ νέα κυρία, ἡ ὁποία ὡδη-
γοῦσε μόνῃ τῆς τὸ ἄμαξι, εἶπε σ' ἕναν κύριον ποὺ καθόταν στὸ πλάι
τῆς:

—“ὦ, κύριε, ἔρχομαι, αὐτὸ τὰ παιδιά τὴν ὡμορφὰ ποὺ εἶν' ἔτσι
βουτηγμένα στὴν σκόνῃ. “ὦ, θέλω νὰ τὰ φιλήσω. Πῶς θάθελα νὰ
ἔλα ἕνα, αὐτὸ ἔχει πολὺ μικρό.

Καὶ πηδώντας ἀπὸ τὸ ἄμαξι, ἔτρεχε ἕνα, τὸ πιὸ μικρὸ παιδί τῶν
Τσιβάνη, καὶ ἀπὸ τὸ ἐπὶ κῶσεν στὴν ἀγκαλιά τῆς, τὸ φίλησε στὰ
ἀνάστημα μαγουλάκια του, στὰ σγουροῦσαντα σκουσμένα μαλλιάκια
καὶ στὴν γαμπύρα, ποὺ τὸ μικρὸ εἰς σάλευε γιὰ ν'
ἀπαλλαγῇ ἀπὸ τὰ ἐνοχλητικὰ αὐτὰ χόδια. “ὦ
στερὸ ἄμαξι, πόλιν στὸ ἄμαξι τῆς καὶ ἐκείνησε. Σὲ
μιὰ βδομάδα ξαναπῆγε καὶ αὐτὴ τὴ φορὰ ἐνάτησε καὶ
τὴν ἴδια κατὰ γῆς, πῆρε τὸ μικρὸ στὴν ἀγκαλιά τῆς καὶ
μυρμαύκωσε με γλυκίσματα ἀπὸ τὰ ὁποῖα μοίρασε καὶ
στὴν ἄλλη παιδιὰ καὶ ἔπεισε μαζί τους, σὺν τὰ εἶταν
καὶ αὐτὴ παιδί, ἐνῶ ὁ σύζυγός τῆς τὴν ἐπερίμενε ὑπο-

μονετικὰ μέσα στὸ ἄμαξι.
Ξαναῆρθε καὶ πάλιν, γνωρίστηκε με τοὺς γονεῖς
καὶ κατόπιν ἄρχισε νὰ πηγαίνει καθημερινῶς με τίς
τσόπες γεμάτες γλυκά.

Λεγότανε κυρία Ντουμπιέ.
“Ἐνα πρῶν μολὶς ἔφτασε με τὸ ἄμαξι τῆς στίς καλὺβες, κατέ-
βηκε μαζί τῆς καὶ ὁ ἀντὴς τῆς. καὶ χωρὶς νὰ σταματήσουν μπρο-
στὰ στὰ παιδιά ἐμπήκαν μέσα στὴν μιὰ ἀπ' τίς καλὺβες.

Οἱ χωρικοὶ ἦσαν μέσα καὶ ἔσχιζαν ἔδρα γιὰ τὴν σούβλα. Σηκώθη-
καν ἐκπληκτοί, προσέφεραν καθίσματα καὶ ἐπερίμεναν ν' ἀκούσουν.
Τότε ἡ νεαρά κυρία με φωνὴ τοῦ ἔτρεψε, ἔτρεψε:
— Καλοὶ νοὺ ἀνθρώποι!... ἦρθα νὰ σὰς βρῶ... γιατί ἐπιθυμοῦσα...
νὰ πάω μαζί σου τὸ μικρό... σὰς ἄγος.

Οἱ χωρικοὶ ἔμειναν κατάπληκτοι καὶ δὲ μπόρεσαν ν' ἀποκρι-
θοῦν τίποτε.

“Ἐκείνη ἐξακολούθησε:
— Δὲν ἔχουμε παιδιά, εἴμαστε μόνοι ὁ ἀντὴς μου καὶ ἐγώ...
Θὰ τὸ ἀγαπήσει καὶ θὰ τὸ προσέχουμε... Θέλετε;
“Ἡ κυρία τοῦ χωρικοῦ ἄρχισε νὰ καταλαβαίνει καὶ ὥσπερ:
— Θέλετε νὰ μὰς πᾶτε τὸν Κάρλο; “Α, ὅχι δὲ, αὐτὸ δὲ
γίνεται...
Τότε ὁ κ. Ντουμπιέ ἔλαβε αὐτὸς τὸ λόγον:

— “Ἡ κυρία σου δὲν ἐξηγήθηκε καλὰ. Θέλουμε νὰ τὸ υἱοθε-
τήσουμε, ἀλλὰ θάχεται νὰ σὰς βλέπῃ τακτικά. “Ἀν πάω καλὸ
δοῦλο θὰ τὸ κάνουμε κληρονόμῳ μὲς. “Ἀν τὴν πάλιν ἐν τῷ μεταῖ
καὶ ἀποκτήσουμε παιδιά, θὰ τοὺς ποιεῖσόμε ἐξ ἑσῶ τὴν περικοπὴν
μὲς. “Ἀλλὰ ἂν δὲ γίνῃ τῆς ποσοπῆς θὰ τοῦ δώσουμε. ἂν ἐνηλι-
κωθῇ ἕνα πρὸς ἀπὸ ἐκατὸ χιλιάδες φράγκα. Καὶ ἐπειδὴ θὰ φρον-
τίζουμε καὶ γιὰ σὰς δίνουμε πεντακόσια φράγκα τὸ μῆνα.

“Ἡ χωρική σηκώθηκε μανιώδης.

— Θέλετε τὰ σὰς πουλήσουμε τὸν Κάρλο; Μιὰ μάνα δὲν πουλάει
ποτὲ τὸ παιδί τῆς. “Ὅποια τὸ κάνει αὐτὸ εἶνε κακοῦρα.

“Ὁ ἀντὴς ἔμεινε σιωπηλός, σβάρδε καὶ συλλογισμένος καὶ φαί-
νοταν ἀπὸ τίς κινήσεις τοῦ σὰ ν' ἀποδοκίμαζε τὰ λόγια τῆς γυ-
ναίκας του.

“Ἡ κυρία Ντουμπιέ, συγκαταμένη ἄρχισε νὰ κλαίει καὶ με μιὰ
φωνὴ τοῦ ἔτρεψε, εἶπε στὸ σύζυγόν τῆς:

— Δὲ θέλουν, ἔρχομαι, δὲ θέλουν.

Τότε ἔκαναν καὶ τὴν τελευταία ἀπόπειρά:

— Ἀλλὰ, φίλοι μου, συλλογισθῆτε τὸ μέλλον τοῦ
παιδιοῦ σὰς, τὴν εὐτυχία του...

“Ἡ χωρική θυμωμένη τοὺς διέκοψε με θυμῷ:

— Ὅλοι τὰ συλλογιστήκαμε... ὅλα τὰ λογαρί-
σαμε. Πηγαίνε στὸ καλὸ... “Ἀκούστηκε ποτὲ νὰ δέ-

λουν ν' αγοράσουν ένα παιδί από τη μάνα του:

Τότε η κυρία Ντουμπιέ, καθώς έβγαине είδε ένα άλλο μικρό κ' έρώτησε μ' επιμονή γυναίκας γαϊδεμένης:

— Μά το άλλο μικρό δεν είναι δικό σας;

— Ο κύριος Ταβάρτος αποκρίθηκε:

— Όχι, είναι των γειτόνων μας, μπορείτε να πάτε σ' αυτούς να το ζητήσετε, αν θέλετε.

Και μπήκε πάλι στο σπίτι του, όπου άντηχους ή καταγανακτησμένη φωνή της γυναίκας του.

Οι Βαλλίνοι καθόντουσαν στο τραπέζι, τρώγοντες άργά φέτες ψωμιού άλειμμένες με λίγο βούτυρο.

Ο κ. Ντουμπιέ επανέλαβε κ' έδω τας προτάσεις του, αλλά αυτή τη φορά με μαλακότερο ύφος και με περισσότερη πονηρία.

Οι δύο χωρικοί κινούσαν το κεφάλι εις ένδειξιν άρνήσεως, αλλά όταν άκουσαν ότι θα έχουν πεντακόσια φράγκα κάθε μήνα άλληλο-κοιταχθήκανε και συμβουλευθήκανε ο ένας τον άλλο με ματιές. Έμειναν κάμποση ώρα σιωπηλοί, σκεπτικοί και δισταζόντες. Τέλος η γυναίκα έρώτησε:

— Τι λες, άντρα μου;

— Έκείνος απήντησε άποφθεγματικά.

— Λέω πως αξίζει να το συλλογιστούμε.

Τότε η κ. Ντουμπιέ ή άπορία έτρεμε από άγωνία, τους έμλλησε για το μέλλον του παιδιού, για την εύτυχία του και για όλα τα κέρδη που θα τους έδινε άρόγοντα.

Ο χωρικός έρώτησε:

— Και γι' αυτά τα πεντακόσια φράγκα που θα μας δίνετε κάθε μήνα, θα μας κάνουνε συμβόλαιο;

— Η κ. Ντουμπιέ απεκρίθη:

— Μά βέβαια άσριο κίολας.

Η χωρική που συλλογίζονταν ξαναρώτησε:

— Πεντακόσια φράγκα το μήνα είναι λίγα, απέναντι στο παιδί που θα χοριστούμε. Θα δουλέει σε λίγα χρόνια και θα μας βοηθά.

Κάμενε τα έξακόσια.

Ο κ. Ντουμπιέ μέσα στην άνυπομονή της δέχτηκε και έπειδή ήθελε να πάρη μαζί της το παιδί έδωσε 500 φράγκα ως δώρο ένφ' ο άντρας της έγγραψε μια σημείωση.

Προσεκλήθησαν άμέσως ο δήμαρχος κ' ένας γείτονας κ' έχρησι-μεύσαν για μάστιγες.

Και η νεαρά κυρία γεμάτη χορά παρέλαβε το παιδί στα χέρια της, όπως αγοράζουν ένα παιχνίδι από ένα κατάστημα.

Οι Τουβάτσοι στην πόρτα τους έβλεπαν την παραλαβή αυτή ά-φρονι, σοφοί, μετανιωμένοι ίσως, γιατί άρνιθήκαν αυτοί να δώ-σουν το δικό τους μικρό.

Δέν άκούστηκε πιά να γίνεται διόλου λόγος για το μικρό Γιάννη Βαλλίνο. Οι γονείς του κάθε μήνα επήγαιναν και εισέπρατταν τα έξακόσια τους φράγκα από το συμβολαιογράφο, και ήσαν θυμωμέ-νοι με τους γειτόνους τους γιατί η κυρά Τουβάτσου τους έξετελλίζε κάθε τόσο με τα λόγια της. Δέν έπαυσε να λέη από πόρτα σε πόρτα ότι είναι άφύσικο πράγμα να πουλάη κανείς το παιδί του, το έχαρα-κτηρίζει αυτό φρικτό, άπορρόπαιο.

Και έπαιρνε ένδεικτικά τον Κάρλο της στην άγκυλιά της και έ-λεγε σ' αυτόν:

— Δε σε πουλήσα εγώ, δε σε πουλήσα, μικρό μου. Δε πουλάω τα παιδιά μου. Είμαι φτωχιά μ'ά δεν πουλάω τα παιδιά μου.

Και έτι πολλά χρόνια γινόντουσαν αυτά καθημερινώς. Κάθε μέρα οι χονδροειδείς αυτοί ύπαινημοί έεστομίζοντο μπρός στην πόρτα, ώστε ν' άκούωνται από το διπλανό σπίτι.

Η κυρά Τουβάτσου έθωροείτο πιά περιβλεπτή σ' όλον τον τόπο, γιατί δέν έκούλησε τον Κάρλο της. Και όσοι μιλούσαν γι' αυτήν, έλεγαν:

— Ήταν συμφόνος της να το κάνη, αλλά δέν το έκανε. Φέρθηκε σάν καλή μητέρα. Την άνέφεραν ως παράδειγμα και ο Κάρλος που είχε γίνει πιά δεκαοχτώ χρονών και είχε άνατραφή μ' αυτή την ιδέα την οποία αδιάκοπα του επαναλάμβαναν, ένόμιζε τον εαυτό του ά-νώτερο από τους συντρόφους του γιατί δέν τον έπουλήσαν.

Οι Βαλλίνοι όμως καλοπερνούσαν χωρίς στο έπιδομά των. Από αυτό προερχότανε η συνεχής μανία των Τουβάτσων, οι όποιοι βοι-σκόντουσαν διαρκώς σ' έλεεινή κατάσταση. Ο μεγαλύτερος γιός τους είχε φύγει ως πληρωτός, ο δεύτερος πέθανε κι' ο Κάρλος από-μεινε μόνος να δουλεύη μαζί με το γέρο πατέρα του για να θρέψουν τη μητέρα και την πιά μικρή αδελφή. Έξόγωνα να γίνη εικόσι ε-νός έτών, όταν ένα πρωί, ένα λαμπρό άμάξι σταμάτησε μπροστά σ'ις δύο καλύβες.

Ένας νεαρός, κομψός νέος, κατέβηκε κ' υπερβήθηκε μια ήλι-κιωμένη κυρία με άσπρα μαλλιά να κατεβή. Η κυρία του είπε:

— Έδώ, παιδί μου, στο δεύτερο σπίτι.

Και μπήκε, σά στο σπίτι του, μέσα στην καλύβα των Βαλλίνων.

Η γριά μητέρα έπλενε, ο φιλάσθετος πατέρας κοιμά-τανε δίπλα στο τζάκι. Σήκω-σαν κ' οι δύο το κεφάλι τους και ο νέος είπε:

— Καλημέρα, πατέρα, κα-λημέρα, μητέρα.

Σηκώθηκαν ταραγμένοι.

Και μπήκε, σά στο σπίτι του, μέσα στην καλύβα των Βαλλίνων.

Η γριά μητέρα έπλενε, ο φιλάσθετος πατέρας κοιμά-τανε δίπλα στο τζάκι. Σήκω-σαν κ' οι δύο το κεφάλι τους και ο νέος είπε:

— Καλημέρα, πατέρα, κα-λημέρα, μητέρα.

Σηκώθηκαν ταραγμένοι.

Και μπήκε, σά στο σπίτι του, μέσα στην καλύβα των Βαλλίνων.

Η γριά μητέρα έπλενε, ο φιλάσθετος πατέρας κοιμά-τανε δίπλα στο τζάκι. Σήκω-σαν κ' οι δύο το κεφάλι τους και ο νέος είπε:

— Καλημέρα, πατέρα, κα-λημέρα, μητέρα.

Σηκώθηκαν ταραγμένοι.

Και μπήκε, σά στο σπίτι του, μέσα στην καλύβα των Βαλλίνων.

Η γριά μητέρα έπλενε, ο φιλάσθετος πατέρας κοιμά-τανε δίπλα στο τζάκι. Σήκω-σαν κ' οι δύο το κεφάλι τους και ο νέος είπε:

— Καλημέρα, πατέρα, κα-λημέρα, μητέρα.

Σηκώθηκαν ταραγμένοι.

Και μπήκε, σά στο σπίτι του, μέσα στην καλύβα των Βαλλίνων.

Η γριά μητέρα έπλενε, ο φιλάσθετος πατέρας κοιμά-τανε δίπλα στο τζάκι. Σήκω-σαν κ' οι δύο το κεφάλι τους και ο νέος είπε:

— Καλημέρα, πατέρα, κα-λημέρα, μητέρα.

Σηκώθηκαν ταραγμένοι.

Και μπήκε, σά στο σπίτι του, μέσα στην καλύβα των Βαλλίνων.

Η χωρική από τη συγκίνησή της άφησε το σασπένι της να πέση μέσα στο νερό και τραύ-λισε:

— Έσά, παιδί μου; Έσά, παιδί μου;

Έκείνος την άγκάλιασε, λέ-γοντας πάλι:

— Καλημέρα, μητέρα.

Κι' ο γέρος τρέμοντας σύσ-σασμος, έλεγε με συγκίνησι:

— Μας ήλθε, Γιάννη;

Μόλις έτελείσαν οι συγ-κινήσεις, οι γονείς θέλησαν να βγούν μαζί του έξω για να τον έπιδείξουν. Τον πήγαν στού δημόχου, στού παρόδου, στού παπιά, στού δασκάλου.

Ο Κάρλος, όρθιος στο κατόπλι της πόρτας του δέν είδε να περνάη και το βράδυ στο τρα-πέζι είχε στους γονείς του:

— Τι κοιτούς που φανήκατε και δε δώσατε έμένα, κ' άφήσατε να πάρουνε το Γιάννη των Βαλλίνων...

— Η μητέρα του του άποκρίθηκε με πείσμα:

— Δε θέλαμε να πουλήσουμε το παιδί μας.

Ο πατέρας δέν είχε τίποτε και ο Κάρλος ξαναείπε.

— Όμορφο κ' αυτό να θυσιάζω έτσι.

Τότε ο γέρο Τουβάτσος σηκώθηκε και είπε με όργη:

— Θέλεις τώρα να μας μαλώσης που σε κρατήσαμε.

Τότε ο νέος του άποκρίθηκε αδιάντροπα:

— Ναι, σάς το λέω πως φανήκατε βλάκες. Γονισί σάν κ' έ-σας, κάνουνε δυστυχισμένα τα παιδιά τους. Σας αξίζει να σας ά-ψωσ.

Η γυναίκα έκλαιγε στο πιάτο της. Στέναζε ένφ' έτρωγε τη σού-πα της, ή όποια χυνότανε όξω.

— Υστερα λέει, βασάλισον ν' άναθρέψης παιδιά.

Κάλλιο να μη με είχατε γεννήσει ποιά να είμαι δι' ελπί.

Όταν είδα το Γιάννη πρωτίτερα, άναψα όλος κ' είπα μέσα μου: Νά, νί θα είμαι τώρα.

Σηκώθηκε κ' έξακολούθησε:

— Άκούστε με. Θαρρώ πως θα κάνω καλά να μη μείνω έδω, γιατί θα σάς το χτυπά αυτό από το πρσί ως το βράδι κ' έτσι δε θα βολέκετε ήσυχία. Αύτο, βλέπετε, δε θα σάς το συκορεάω ποτέ.

Οι δύο γέροι σιωπούσαν έκπληκτοι, ένφ' τα δάκρυα έτρεχαν από τα μάτια τους.

Έκείνος ξαναείπε:

— Όχι, ή ιδέα σας αυτή είταν πολύ κακή. Προτιμώ να πάω άλλοι να βρω την τύχη μου.

Άνοιξε την πόρτα. Έβδυνες φωνές έφτασαν ως αυτούς. Οι Βα-λλίνοι γλεντούσαν με το γυϊό τους.

Τότε ο Κάρλος χτύπησε με λύσσα τα πόδια κ' είπε στους γο-νείς του:

— Να χαθήτε, γωριάτες!

Και έγινε άφαντος μέσ' στο σκοτάδι της νύχτας...

Γκί ντε Μωπασσάν

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ ΤΟΥ ΧΑ'ΙΝΕ

Ο κόσμος επαλάβωσε, ο κόσμος έτυφλώθη, Μέρα τη μέρα πιά πολύ γίνεται συαμένος

Για σένα, άγάπη μου χρυσή, άκου τί διεδόθη:

Ότι ο χαρκτηρας σου δέν εινε παινεμένος.

Ο κόσμος επαλάβωσε, ο κόσμος έτυφλώθη

Και θέλει πάντα, φαίνεται, να σε παραγωρίξω,

Πόση έχει γλίσσα το φιλι στα χείλη σου δε νοιώθη

Και πως θα ραεί την εύτυχία σε κείνον που φλογίζει.

(Μετάφρασις) Αντώνιος Μάτεσις

ΑΡΡΑΒΟΝΕΣ

Ο κ. Γιάννης Σαράφωγλου εκ Νίγδης και η χαριτωμένη δεσπο-νίς Βασιλική Πατζόγλου έδωκαν άμοιβαία ύποσχσιν γάμου. Είς τους μνηστευθέντας εύχομαι ταχέαν την στέφιν και πάσαν εύ-τυχίαν.

Α. Ο.

ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ ΦΥΛΛΟΝ

ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ."

Πανηγυρικών, πολύχρωμων, Είκοσιτετρασέλιδων με άν-εργασίαν Έλλήνων λογίων, διηγήματα Γαλλικά, Ιτα-λικά, Ρωστικά, ποιήματα, οατίρας, διαλόγους, άνέ-δοτα, περίεργα, ιδιότοικά, άσπεία κ.τ.λ κ.τ.λ

Θά είνε θαύμα εκδόσεως

ΣΙΟΥΕΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Μ. Α.

Η φυσιογνωμία της τελεία έμφύσως πορτραίτου του φημισμέ-νου Άγγλου ζωγράφου Ρέιναλντς, ίδίως στήs βραδυάς έμφανίσαις της, που συμπληρώνει της άπλής και άριστοτεχνικής τουαλέτας της, μια αίσθησις τούλην εσάοπα.

Η σιλουέττα της είνε ιδανική και έντετο άπορμή ή γράφη ένα από τα θαυμασιώτερα ποιήματα κο-σμοποιήτης μας. Δέν θα την ήθε ούδέποτε σε δημόσιες αίθου-σας, της ούμης ή ντίανσις, μόνον σε ιδιωτικές συγκεντρώσεις, όπου κατά προτίμωον παίζει μωρίτζ προς μεγίστην άπελπισίαν των κυ-ριωτέρων χορευτών διότι χορεύει τέλεια. Τό έλάττωμά της και κατ' άλλου, το ποτήριμά της είνε ότι αλλάζει ιδέας, έντιλήψεις, γούστα κατ'αίφνης άπορμήs.

Έκεί που ξεροελλάνεται για τά σπό- και είνε άπορμήs γομής ρακέττα—έκεί ένθουσιάζεται για τον χορόν, και έσπονη έρωτεύεται τό χαριτά και έντελώς άπορρόπη άπορρίπται άπ' όλα και έπιδίωκει όλίγη και έκτελητή συντροφιά φιλογούτων.

Η Μονταίν

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΩΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— Ο χορός του Κυβερνείου ήτο τό κυριώτερον θέμα συζητή-σας στή πλέον χίς σάλωνα καθ' όλην την παρελθούσαν έβδομάδα.

— Όπως ήπασε ο' άνωτέρω χορός θ' άφίστη έποχήν υπό έσποιν πλούσιον και ήρωϊκόν, τό θέαμα θα είνε μοναδικόν άν κρίνη κανείς άπ' της προσέχουσας που καταβάλλουν όλες οι κυρίες και δε-σποινίδες για να έπερέχη κάθε μιάς ή τουαλέττα, ή σιλουέττα, ή έμφάνισις.

— Από της πλέον χίς συγκεντρώσεις σί δύο μέχρι τοφδε δο-θείσαι τέσποσαι υπό της κ. Α. Μιχαλακοπούλου είνε πιά αίσθησις του Πι Παλι.

— Ένα θαυμάσιον σύνολον από κομψές τέσποπτες, με τουαλέ-τες που της δέχονταν Παριζιάνισσες γούστο. Από της πλέον σικ έμ-φανίσαις της κας Β. Δελεγαρμάντι, μαύρη τουαλέττα μ' ένα κομψό-τατον μαύρο καπέλλο. Της κας Ε. Θεοχόρη μαύρο φόρεμα σατέν και μαντίς ντυμπαρισμένον με λευκήν έρμιναν. Πολύ διακοσμη-τικήs όπως πάντοτε ή κ. Αίνα Ρεσσίνα και ή κ. Δρούλλια.

— Άπό έκτελής δειξίσεως μωρίτζ παρ' τή στρατηγική και τη κα Θ. Νεργεπόντη. Παρενέθησαν οι πρεσβευτίς Όλλανδίας και Ά-μερικης και οι κυρίες και δεσποινίδες Βαλαωρίτη, Μαυρομιχάλη, Θ. Βελλαντιν, Γ. Μακιά κλπ.

— Άπό ίδιόρρυθμοι συνδυασμοί γάμων και ένας άποτυχόν συν-δυασμός άρραβώνος άπασχολούν ιδιαιτέρως την κοσμική κλίκα κατ' αίσας.

— Άπό τό παρελθόν Σάββατον έγκαινισθή το Τροκαντερό, κα-τόπι της νέας διασκευής του Η τζαζ-μάντιν είνε πολύ ζωηρά και εύχάριστος. Κόσμος πολύς.

— Άδές τοσί-μαζογκ παρ' τή κ. και τη κ. Γ. Άφεντούλη. Η οικοδόσισσας όπως πάντοτε ύπερκοιμηση και ντυμένη με ένα ιδιαι-τερο cachet. Μεταξύ των παρευρεθεισών δ κ. και ή κ. Γ. Μακιάς, ή κ. και ή δς Μάνου, ή κ. Βασιλειάδη, ή δς Ρικάκη κλπ.

— Προαγγέλλονται χορευτική έσπερίδες εις του Α. Ρωμάνου κατά Σάββατον εις την έν Κηφισία έσπολίν του. Παρ' τή κ. και τη κ. Καλβροκόρη, παρ' τή κ. και τη κ. Άλ. Δημητριάδη, παρ' τη κ. Ρεσσίνα, παρ' τή κ. και τη Τσαλδάρη.

— Χόες τό τελευταίον χορευτικόν άπόγευμα της σειράς Ίανου-αρίου εις την Άμερικανικήν Πρεσβεάν.

— Την παρελθούσαν Δευτέραν χορευτική έσπερίς παρ' τη κ. Λορέδου.

— Παρ' τη κ. Δεϊμέτη έδόθη τέτον άπ' της έσοταζούσης κα-τοικουμένης θυγατρός της Ξένης. Κατά την διάρκεια τουτου άσπυ-γέστησαν ποιήματα συνόδεα κλειδοκυμβάλου και έπικολοιδήσαν χορός. Μεταξύ των χορευτριών διεκρίνανεν τάς δίδας: Ξένην Δεϊ-μέτη, Πλάσα, δίδας Βρανά, Μαλαφάτα και άλλας. Έπίσης της κ. κ. Τάκη Σχίζαν, Μ. Στεφανίδην, Άντωνόπουλου, Δεϊμέ-την, Στυλιανήν κλπ.

Η Μονταίν

ΑΙ ΚΟΣΜΙΚΑΙ ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ "ΚΑΠΡΙΣ"

Πλήθη χορευτριών, χορευτιών και θεατριών, παρήλασαν και την παρελθούσαν έβδομάδα από τό κοσμικόν "Καπρίς".

Μεταξύ των πλήθους αυτού διακρίνανται οι κυρίες και δεσπο-νίδες

— Είς της κ. Νεργεπόντης μουσική έσπερίδας. Έξετελέσθη τό κου-ντέτο του Μπετόβεν υπό των κ. κ. Σοθλίας, Άντωνόπουλου, Μη-τροπούλου κλπ.

— Πολύς κόσμος παρηκολούθησε την συναυλίαν του Ήδειου Ά-θηνών.

— Είς αυτήν έλαβε μέρος ο κ. Φοίβαν, καθηγητής του Ήδειου Άθηνών, ο όποιος έξετέλεσε τό Κοντσέρτο του Ραχμάνινοφ.

— Και ή όρχήστρα, υπό την διεύθυνσιν του κ. Μπουτίνωφ, έ-δωκε μίαν καλήν έρμηνείαν της Συμφωνίας του Μπουρντιν και της εισαγωγής συμφωνικου έργου του Ραβέλ.

— Είς την αίθουσαν και τα θεατρία διακρίνονεν τάς κυρίας και δεσποινίδας Μεσομένη, Ξενοφώντος, Φραγκοπούλου, Μ. Νικολο-πούλου, Τσουκαλά, Τούμπα, Ψόχα, Τριανταφέλλου, Άργυροπούλου, Περόγλου, Μεταξά, Φωτιάδη, Νικολάου, Θεοδωροπούλου, Σπανούδη Παπαμόσχου, Κατσουρί, Φράγκου, Χατζηλαζάρου, Περματζίγλου, Παπαδοπούλου, Βελουδιού, κλπ. κλπ.

— Ηκούσθη εύχαρίστως εις τον μουσικόν κόσμον ο διορισμός του διακεκριμένου καθηγητού του Ήδειου Άθηνών κ. Μ. Βελου-διού, ως γενικού έπόπτου.

— Προχθές έδόθη εις τά Όλύμπια ή συναυλία της κ. Μαρίκας Νικολοπούλου Φιλίπιδου.

— Είς αυτήν έλαβε μέρος ο καθηγητής του Ήδειου κ. Μάξ Μπαράξ και ή όρχήστρα του Ήδειου Άθηνών.

— Η κ. Νικολοπούλου έτραγούδησε με πολλήν τέχνην ένα τρα-γοϋδι του Χένδελ και μία άρια του Μπίε.

— Κόσμος πολύς και πολλοί κυρίες μεταξύ των οποίων διακρί-νονεν τάς κυρίας Μεταξά, Περόγλου, Κέλην, Χατζηλαζάρου, Μπερ-λί, Μεσομένη, Ρακτιβάν, Πετροπούλου, Τσουκαλά, Τούμπα, Κα-νελλοπούλου, Φράγκου, Άγγελόπουλου, Σπανούδη, Ρώμπακα, Τρι-ανταφέλλου, Άνδρεάδη, Άντωνοπούλου, Χάτη, Παπαμόσχου, Πα-ρασκευά κλπ. κλπ.

— Άναμένεται ή Έλληνική ύψιφωνος κ. Βέρα Γιαννακοπούλου, ή όποια θα τραγουδήση με την όρχήστρα του Ήδειου.

— Την προσεχή έβδομάδα θα δοθή ή άνυπομώως άναμενόμενη συναυλία με έργα του κ. Ριόδη.

— Είς αυτήν θα τραγουδήσουν οι κυρίες Νίνα Φωκά και Μ. Καλφοπούλου.

— Υπό πάσαν έσποιν έντυχις ή συναυλία του Έλληνικού Ή-δειου. Έπαύθη όλόκληρος ή συμφωνία της Λεβεντιάς του Μανάλη Καλομοίρη, υπό την θαυμαστήν διεύθυνσιν του κ. Μητροπούλου.

— Έλαβε μέρος εις αυτήν και ή χορωδία του Έλληνικού Ή-δειου, αποτελουμένη από άνδρικός και γυναικείας φωνές.

— Είς την αίθουσαν και τα θεατρία διακρίνονεν τάς κ. και δας Νεργεπόντης, Θεοδωροπούλου, Ψόχα, Βελλαντιν, Νικολαίδη, Πα-παμόσχου, Άθανασιάδη, Τσανιλή, Περόδου, Άντωνοπού-λου, Παπαδιαμαντοπούλου, Παπα, Φραγκοπούλου κλπ.

— Αίδει λίαν προσεχώς έκτακτον συναυλίαν ή διακεκριμένη καλλιτέχνις του πιάνου δνίς Άφροδίτη Πάνου.

— Η δνίς Πάνου θα έκτελέση έργα των Σοθμαν, Αίστ, Σο-πέν κλπ.

— Επίσης θα δοθή συναυλία, με έργα του κ. Μητροπούλου, ή όποια θα είνε ένα από τά κυριώτερα καλλιτεχνικά γεγονότα της έφετεινής σαιζόν.

Μάρτιος

νίδες Ύπατία Φέκια, εύρωχη και χαριτωμένη, Χριστοδούλου, Χρυσάφιδου, Μερκούρη, Μπουκαπούλου, Νικολετοπούλου, Ευγενία, Σιαφρού, Κοπιτολή, Βενετού, Ζορμπά, Δέγγρη, Κεφάλα, Δέλη, Νικολάου, Λυμπεράκη, Άντίπα, Άγγελόπουλου, Καζάνου, Γαβή, Χοϊδά, Κουρούλη, Όρλάνδου, Καλλιγιά, Θεολόγη, Οικονόμου, Ροδιού, Μανουσάκη, Βακοντίου, Γκόδα, Ταρβακοπούλου, Εύαγγε-λάτου κλπ.

ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Είς της κ. Νεργεπόντης μουσική έσπερίδας. Έξετελέσθη τό κου-ντέτο του Μπετόβεν υπό των κ. κ. Σοθλίας, Άντωνοπούλου, Μη-τροπούλου κλπ.

Πολύς κόσμος παρηκολούθησε την συναυλίαν του Ήδειου Ά-θηνών.

Είς αυτήν έλαβε μέρος ο κ. Φοίβαν, καθηγητής του Ήδειου Άθηνών, ο όποιος έξετέλεσε τό

Η ΑΠΕΚΑΤΟΣ ΛΥΤΟΒΙΟΓΡΑΦΙΑ ΤΟΥ ΕΠΤΑΝΗΣΙΟΥ ΠΟΙΗΤΟΥ Ι. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΥ

[Εβδόμη περικοπή από το
υπό κ. Γ. Τσακασιάνου]

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Τουρκόναμα, γνήσιμα Ζουλούδες, μαγκούντοι! Έθνος, σου λέει, που βασίλειε και που ο ροστέντας χαρά στο Γκόργο αν ήταν τα προστάσιας αεργέντες! Μα δα, δέ μες όσα όντα, παρ' ταύτα, να, ξαφνικό στά ποδρά μ'... φούρια, λέει, και ζήτω! Στον έργοιό του Γλάσωνα—ό θεός, σ'αχώρας, Σέρεα—μ' έκανες κι' επάρτορα μονόλο με μια παντίρα, και ζήτω, ζήτω η ένοσι! φούριας παρ'αυτή! κι' όταν μες είσε ο Γλάσωνας—μ'η, σούσιος, σκεφτήσε ένοσι! που ξανάπαρε, ένοσι, έταλλέντα! κι' άνάπαρε τα ζήτω μας κάτω στη ροστέντα. Και τότε ο μαγκορούκος, τότε πενάτε μέλιο, γιατί θα μεταφύσσει... κι' έλεγε το βαγγέλιο! Μου' έπαρη που χάσαμε! Και τί άνακουμπουλία! Ριόρα, μούρες, φυλακές, διωγμούς, οίσοαστία και τριγύρτα, κι' άριστές, άρακούλινες, Ζολήδες! Κι' όλα! Γιά φεσίλους βοσκούς, κι' ένόκους χαλβιζήδες! Που έκινος ο ένογιονός μ'... Πι χόφια, τί ροστέντα! Τόρα; γκασού! και ρε άσχη! και κονταίσε στο πέττο! Έκασα κι' έραννα αά νιάς, μα δέ μ' έκογιόνάρα! άκόμα και τη γάττες μου, σινύς, μου ροστένταρε! ...Μά κόπιασε και σήμερα να κάρης μαρτιολέττα, σε άμπελάρουνε η ποδές, με ρουσα και σούλτα! ...Και ούλε!... για την ένοσι!... για έκιο το κρυφάκι που έπτε στο παντερόνιό κι' έβλεια ούν παιδάκι! Έποδού... μα ούλους το' ούρανού! αν σίσις την καρδιά μου θα ιδής να σ' έχω κόνιαμα, παντίρα Έλληνικά μου! Κι' όχι με ποτα άπάστα, με κι' άλλα το' άνόμα! Κι' από σέ ο Σπουγίτης σου, μ' έπ'ε θα πάη στο χωμα! να ιδή από σέ ο Σπουγίτης σου, μ' έπ'ε θα πάη στο χωμα! (Γεγοντογραφίες του Σπουγίτη, 1886)

—Θεός 'σ'αχώρας' τον πατέρα σου και τη μαννούλα σου, Τσακασιανέ, τους τ'α έβαλλες, τέλος, μία και καλά! Μπαβό, σου χίλιες φορές!

—Ετσι άκουες τότε να λέγουν όλοι. Και νέα πάλι, για το σι-χούργιμα τούτο τηλεγραφήματα κι' έπισκέψεις, και φιλήματα, και συγι-νήσεις και άνατυπώσεις των οφείων και το ελάχιστον χρονογραφικό ση-μείωμα θα με καρίσταναν ως ένα πε-ριαντολόγον γελοιοδέστατον. 'Αλλά κι' έτσι, όπως τώρα έδω, το σημειώνω, πολύ φοβούμαι μήπως διατρέξω ένα τέτοιο κίνδυνον, άρχίζω, καλίστα, να το πιστεύω και ως βέβαιον. 'Αλλά τότε, θα μισό κριμα θάω έγω και το άλλο μισό—φοβερών έτούτο!—θα το έ-χετε ύμεις, ευγενέστατέ μοι, κύριε Λεγκράν. Πόσοι, άδικα 'σ'τόν 'Αδη.

—'Ας είνε, από έδω και κάτω θα προχωρώ με πολύτερη σύνεσι. 'Ολίγους μήνας ύστερον από το κι'άσο του Έμπρος και του Σπουγίτη άρχισα να δημοσιεύω το γνωστό σας έβδομαδιαίο περιοδικό Ποιητικός 'Ανθών (1886-1887). Κατόπιν έσκέφθηκα να καλ-λιτερεύω το περιοδικόν τούτο συνεχίζοντας την έκδοσί του εις τας 'Αθήνας. 'Αλλά κριν τούτου, μου έβράλη να εκδώω τον Κόνη Σπουγίτην ('Αθήναι, τυπ. Κορίννης, 1888. ('Αξιόθιχα δέ από τα κέρδη του βιβλιαρίου μου τούτου ν'άποκτήσω κι' έγω ένα μαρμάρινον Σπαυρόν, για το μνήμα της μάνας μου, το μόνον έν τή γή κτήμα μου.

—'Εγκατασταθείς τότε δριςτικός εις τας 'Αθήνας, έλαβα την από-φασι—κατόπιν φιλικών συστάσεων—να εκδώσω τη συλλογή μου Δω-ρο Πρωτοχρονιάτικον ('Αθήναι, 1888). 'Από δέ τη συλ-λογή μου αυτή κατόρθωσα να σακκουλώσω, άπίστευτο!—δυόμιση έως τρεις χιλιάδας δραχμάς. 'Εκεί δέ που έμελετοόσα να επαναλάβω με το κεφάλιστον τούτο την έκδοσιν του Ποιητικού 'Ανθώνος, έπαρου-σίασθη έξαφνα, ο Αρχιεπίσκοπος Λάτας, ο όποιος μ' έπεισε και κα-λά νάναλάβω την διεύθυνσιν 'εξ ύπ' αυτού εκδιδομένης τότε θρη-σκευτικής εφημερίδος Σι'ών.

—Και παππάς έγινες, Γιάννη; —'Ετσι τόφερε η κατάρα! Και βέβαια κάποιος θα μ' έκαταράσθη τότε, διότι άντι νά όφελιθώ εκ της Σι'ών, 'κόνεψι να χάσω και όλα δσα ιδικά μου χρέηματα είχα.

(Άκολουθεί)

Κρέμα καυφοράς

Η κρέμα αυτή είναι πο-λύτιμη δια να μαλακώνη το δέρμα και να λευκαίνει την επιδερμίδα. Βάζετε εις την φωτιά 30 γραμ. άμυγδαλόλαδο γλυκό και 2 γρ. ποδρά καυφοράς. Ένφ βράζει, βάζετε εις άλλο δοχείο να βράση 8 γραμ. λευ-κού κηρού και 16 γραμ. παραφίνης. Τα άφίνετε να κρυά-σουν και προσθέτετε το λάδι με την καυφορά μαζί με μερικές σταγόνες οιδουήποτε άρώματος προτιμάτε. Αυτή η κρέμα τοποθε-τείται μέσα εις μικρά σιδερένια κουτάκια, τα όποια διατηρούνται εις μέρος στεγνόν και δροσερό. Αυτή η κρέμα είνε προσφυλακτική δια τας ρυτίδας και τας ελαττώνει.

Διά τήν λευκότητα των δαχτύλων

Διά να έχετε λευκούς δαχτύλους είνε βλαβερών να καταφύγετε εις φιαλίδια, που λεκιάζουν το κορμάς. Καλύτερα συνταγή σκευ-κώς είνε η έξης: Τό πρωί θα σαπουνίζετε τους δαχτύλους με σα-πούνι καλό και σκόνη άμυγδάλων, διότι τα κοινά σαπούνια έχουν ως βάσιν την ποτάσα και άφανίζουν το δέρμα. Έπίσης κάρντε χαρπιν και τής έξης άλοιφής:

Κοπανισμένα άμύγδαλα 250 γρ.

Σαπούνι λευκό εις σκόνη 80 »

Άπόσταγμα bergamotte 2 »

Ίώδιος 1 »

Άποτελεσματικόν είνε επίσης το μίγμα από ζουμί άγγουριών και λευκού σαπουνιού.

Διά το δέρμα

Ένα θαυμάσιο μίγμα δια την ωραιότητα του δέρματος είνε και το έξης:

Ροδόνερο 250 γρ.

Βάμμα βενζόης 25 γρ.

Γλυκερίνη 10 γρ.

Σαλικολικόν όξύ 1 γρ.

Σαπούνι

Διά να κατασκευάσετε ένα καλό σαπούνι σ'ό σπτι πέρνετε σπάνη σαπουνιού προσθέτετε μίαν ποσότητα άγνού άλκοολ και όλιγονό-ρωμα και τα βάζετε σε λιγοστή φωτιά. Κατόπιν του δίνετε δι σήχημα θέλετε και το βάζετε για μερικές ώρες να ζεσταθί στον ήλιο.

Η Κοκίτα

ΕΡΡΙΚΟΥ ΧΑ'Ι'ΝΕ

ΣΤΗ ΜΕΛΑΧΡΟΙΝΗ ΜΟΥ

Σκου τραγουδιού μου έπάνω τ'α φτερά,
Γλυκειά μελαχροινή μου θά σε φέρω,
Νά πάμε εις του Γόγγυ τά νερά,
Στόν τόπο τόν καλλίτερο που ξέρω.

Έκεί που το φεγγάρι τ' άργυρό
Φωτίζει πεδιάδα άνθισμένη,
Τό άνθος του λωτού το δροσερό
Τήν άδελφή του τη μικρούλα περιμένει.

Έκεί κάστεράκια για φίλια
Άκτινες στά τριαντάφυλλα σκορπούνε,
Και σιές νυκτός άκούς τη σιγαλιά,
Τά γιούλια που γλυκά κρυφομυλούνε.

Τό ξαγκαδάκι άφογκράζεται δειλά
'Η τρέχει στά χορτάρια χωρίς έννοια
Κι' άκούγεται μακριά, όπου κυλά
'Ο Γόγγυς τά νερά του τ' άσημένια

Έκεί όπου άπλώνουν κουρμαδιάς,
'Ισχιον πυκνό κι'όθι δύο θά ξεπλωθώμε...
Και μ' όνειρα, μ' άγάπη, μ' ευωδίες,
Ζωή άγγελική θά νά περνώμε.

(Μετάφρασις)

Θ. Α. Βελλαντίης

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

Ο ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΗΣ

αθόμασε στη βεράντα του ξενοδοχείου μετά το γεύμα.

Ρωτήσαμε το συνταγματάρχη γιατί άφησε το στρατό τόσο νέος; άφού μάλιστα ο ίδιος είχε δια-λέξει το στρατιωτικό στάδιο και τόσο είχε δια-πρέψει σ' αυτό.

—Νά, γιατί λοιπόν παρ'ιτήθηκα από το στρατό, μάς είπε:

Ήταν η εποχή των ταραχών της Κομμούνας και στις 26 Μαΐου 1871 μπήκα στο Παρίσι με το στρατό των Βερσαλλιών. Είπε περιττό να σ'ας περιγύρουν με ποιους; τρομερούς άγώνες οι στρα-τιώται μου έκέρδισαν τη νίκη κατά των επαναστα-τών. Βαδίζαμε στους δρόμους οι όποιοι ήταν άποκαμμένοι, μ'α πυροβολούσαν από κάθε παράθυρο και ό όρζον-τας τόν όποιον άτένιζαμε είταν οι φλόγες των πυρπολουμένων δημολών κτιρίων της άγανημένης μας πόλεως.

Έν τούτοις έμεις είχαμε προχωρήσει βήμα προς βήμα από τη σφοδρή σφαγή, τη φωτιά και την προδοσία. Οι στρατιώται μας ήταν ημερησίως εξαγριωμένοι έπειδή οι επαναστάτες είχαν σφάζει τους όμήρους μας και έπιναν μένεα έναντίον τους. Ήσαν εξαγριωμένοι μέχρι του σημείου ν' άνυπομονούν να δούν τη θανατική εκτέλεσιν όποιον έάναν που θά συνελαιβάντονο όπλιμένοι. Είπε τρομερόν, αλλά είνε κι' όλη αυτή η επαναστάτης είχαν σφάζει τους όμήρους έναντίον τόν άδελφού του, διαπράττει και τις πειο φρικτές θη-ρώσεις, χωρίς καμιά τύχη.

Όσον για τόν έαυτό μου, ποτέ δέν εξαίστηκα από τους κα-πνούς της μάχης κι' έξετέλεσα πάντοτε το καθήκον μου, με την πεποίθσιν ότι στον πόλεμο κάθε στρατιώτης έχει μοναδικόν κα-θήκον να υπερασπίζεται τόν έαυτόν του και να προφυλάη την τι-μή της πατρίδας του.

Όταν όμως μετά την μάχη, έβλεπα νικητές και νικημένους, έαπλωμένους δίπλα καταγής, να ψυχροπαθούν, ή καρδιά μου έράζει και ή επί-κτητη στρατιωτική τραχύτης μου ύποχωρούσε. Μπαρτέν λοιπόν να φαντασθήτε πόσο δδυ-νηρό είταν για μένα να προεδρεύω, κατά τις τρομερές έκτεσής-μέρες του Μαΐου, του στρατο-δικαίου και να βλέπω να περνούν μπροστά μου εκατοντάδες άνθρώπων, άδελφών μου, που έπρεπε με ψυχραιμία να τους καταδικάσω εις θάνατον.

Είταν λοιπόν ή περίφημη 25 Μαΐου και μό-λις είχα άποχωρήσει από ένα στρατιωτικό συμ-βούλιο, στο όποιο προήδρευα. Ένας έφιάλης μου έπέσε το στήθος κι' όλα τα πρόσωπα τών συλλογόμενων επαναστατών που είχα δει, μου βασίλιζαν το μυαλό. Μερικοί από αυτούς ήταν όπαιτοι και άλλοι άσχημοι, αλλά όλοι ήταν νέοι στον άνθό τους, που έπρεπε να σκέπτονται περισ-σότερο για τόν έρωτα παρά για φόβους και έμ-ρησμούς, ήταν όλοι άγριοι, σάν να διηφύ-σαν αίμα, μα ήταν συγχρόνως όλοι γενναίοι κι' ειλί'ρινεις.

Άξαφνα ένας λοχίας επί κεφαλής περιπόλου, έφερε στο στρατο-δικείο ένα επαναστάτη της Κομμούνας, που πρό όλιγου είχε συλ-ληφθεί. Μόλις τόν είδα σκέφτηκα ότι και αυτόν έπρεπε να τόν κα-ταδικάσω εις θάνατον.

Τόν έπαρσαν μπροστά μου και μου φάνηκε πώς έβλεπα το παιδί μου το Γιάννη. Αυτό; έπροχώρησε τολμηρά, χωρίς να προ-βάλλη αντίστασι. Τα ρούχα του ήταν ξεσκισμένα και φαινεται πώς; είχε πολεμήσει με λάσπα για την έλευθέρια, αλλά τώρα που είχε αλμυλωσθή φαινόταν πώς; άδιαφορούσε για τα πάντα.

Η γυναίκα μου είχε πεθάνει πρό λίγων χρόνων και το παιδί μου είταν το πών για μένα.

—Είδαμε και πάθαμε να τόν πιάσουμε, Συνταγματάρχη μου, είπε ο λοχίας. Όλη την ήμέρα μ'α πυροβολούσε από το παράθυρο ένός σπιτιού.

Έγω δέν έτολμούσα να ρίξω τη ματιά μου στο νέο, γιατί είχα σκηματίσει την πεποίθσιν πώς είταν ο Γιάννης μου, το παιδί μου. Τέλος, με μεγάλη προσπάθεια, κατόρθωσα να τόν κοιτάξω και μ' άνεκράση χαρά μου ανέκαλύψα πώς είχα κάνει λάθος. Η όμοιότη-της είταν καταληκτική, αλλά δέν είταν ο γυιός μου. Μου φάνηκε τότε σ'α να ξύπνησα από ένα τρομερό όνειρο και ένφ εξακολουθούσα να κοιτώ το νεαρό επαναστάτη, ή καρδιά μου είχε γεμίσει από συμ-πάθεια και όλκο. Ήταν νεότερος από το Γιάννη μου και είταν άκαρπός όμοιος μ' αυτόν πριν άκόμη γίνει ύπολογατός.

—Πώς λέγεσαι και πόσον έτών είσαι; έρώτησα με άυστηρό τόνο. —Λεοπόλδος Φουρνιέ. Είμαι δεκαεννέα χρόνων και κατετάχθηκα έθελοντής μόλις κηρύχθηκε ο πόλεμος.

Καίμενο παιδί, σκέφτηκα μέσα μου, σε παρέσυρε ό νεανικός ένθουσιασμός σου...

—Ήσουν και σ'α το πρωί στο σπτι όπου συνελήφθης και πυρο-

βολούσες, καθώς μου είπε ο λοχίας, κατά του στρατού μου; —'Ηλιπα, δει θ' άρνηθί, αλλά ή όμολογία του είταν σαφής κι' ειλικρινής.

—Ήμουν μάλιστα σ'αυτό το σπτι το πρωί, συνταγματάρχη, κι' έπυροβόλησα κατά του στρατού.

Και το παιδί μου, αν είταν στη θέση του, έτσι θ' άπαντούσε.

Κατέβαλα κάθε προσπάθεια για ν' άνακαλύψω καμιά έαφρον-τική περίπτωση.

—Γιατί επαναστάτης έναντίον της Κυβερνήσεως της πατρι-δος σου; τόν έρώτησα.

Καμιά άπάντησι δέν έδωκε.

—Μεταμελείσαι για την πλάη σου; τόν έρώτησα, κοιτάζον-τάς τόν μ' άπειρη συμπάθεια, έλπίζοντας ότι έτσι θα τόν έπηρεάσω. Σε άπέλειψαν οι σύντροφοί σου και πήγες με το μέρος τους, για να σωθής;

—Εκίνησε με περηφάνεια το κεφάλι του και μ' άποκρίθηκε τονί-ζοντας τις λέξεις του:

—Ποτέ μου δέ φοβήθηκα κι' ούτε κανέναν με φοβέρισε. Δέ με-τανάω γιατί έβρόθησα τους συντρόφους μου.

Τι είχα να κάνω; 'Ο νέος είχε ενεργήσει σύμφωνα με τις πε-ποιθήσεις του—ήταν ήρωϊκός κι' ειλικρινής. Οι άντρες μου, έν τ'α μεταξύ, τέντωναν τ' αυτιά τους, περιμένοντας ν' άκούσουν μ' άνα-κούρησι την καταδίκη του.

Όσο για μένα έβλεπα στο πρόσωπο του νεαρού επαναστάτου τόν άδελφό, το σώμα του παιδιού μου.

Η θέσις μου ήταν τρομερή. Δέ μπορούσα να παραβώ το καθή-κον μου. Εάν πάλι τόν παρέδιδα σε άλλο δικαστή, είταν σ'α να τόν είχα καταδικάσει έγω ο ίδιος.

Για να κερδίσω καιρό, άρχισα να έξετάζω το όλοφρο παλληκάρι. Φαινόταν άνδρειος κι' ευγενής. Είταν μοναχογυιός: μ'ας χίρας και μου είπε ότι ή δυστυχισμένη αυτή έξουσε γι' αυτόν μονάχα. Τόν ένε-θάρρυνα να έκφραση τις γλώσσες του και προ-σπάθησα να του άποδείξω ότι είχε παρυσυρθεί.

Κι' αυτός όμολόγησε ότι οι επαναστάτες εί-χαν διαπράξει πολλές παρεκτροπές, αλλά ύπο-στηρίξε με όχηρη τα ιδανικά για τα όποια είχε άγωνιστεί.

—Ξέρεις, του είπα, ότι θα καταδικασθής εις θάνατον.

—Ναί, το ξέρω, άποκρίθηκε άτάραχος.

Ήμουν σε τελεία άπόγνωση και εξακολουθούσα να μιλά, άσυνάρτητα ίσως, για να άποσβύσω άκό-μα να έκστομήσω τη θανατική του καταδίκη.

—Λοιπόν, του είπα, δέ σε μέλλει για τη ζωή, δέ σε μέλλει για τίποτε και για κανένα. Και ή δυστυχισμένη σου μητέρα που μ' άγαπώντα δέ πα-ριμένη το γυριό σου, όταν μόνη αύριο πώς τουφεκιστήκες;...

Η έρώτησίς μου αυτή τόν έπληξε βαθιά κι' ο νεαρός στασιάζει δέ μ'όρσος, ούτε προσπά-θησε να κρύψη τη συγκίνησή του.

Καίμενη μητέρα, είπε με φωνή που χωρίς να θέλη είχε αλλοιωθί. Νά μπορούσε να μη το μάθαινε. Νά μπορού-σε να περιμένη να με ξαναβίη στο σπτι, να ζήσει τουλάχιστον μ'αυτή την έλπίδα...

Μου ήθε έξαφνα μία έμπευσσις:

—Καλά του είπα, αν σου έπένεπα να π'ες και να την κάρης να πιστέψη ότι είσαι ύποχρεωμένος να έγκαταλείψης τη Γαλλία...

—Νά, θα μου το έπιτρέψετε, θα μου το έπιτρέψετε σ'α αλήθεια αυτό; με έρώτησε παράφορα το γενναίο παιδί.

—Ναί, αν μου δώσης το λόγο της τιμής σου ότι θα έπιτρέψης ως τη νύκτα.

—Σας δίδω το λόγο της τιμής μου, συνταγματάρχη, είπε.

Άμέσως έγραψα ένα χαρτί που θα του χρησίμευε ως διαβατή-ριο λίγες λέξεις, άδιαφορώντας για τόν άποδοκιμαστικό ψήθυρο που άκούγα τριγύρω μου.

—Όχι, θα ξαναδύη, ψιθύρισε ο λοχίας σ' ένα στρατιώτη.

—Όχι, έγω πιστεύω πώς θα ξαναγυρίσει. Μάλιστα, άδιαφορών-τας για τας ένδεχόμενας συνεπείας, εύχόμουν να μη ξαναγυρίση.

Και όμως ξαναγύρισε. Έφθασε, τρέχοντας, κατόχοπος και άσθ-μαίνων γιατί είχε άρρώσει.

—Άρρώστα, μου είπε, αλλά δυσκολεύτηκα πολύ να φύγω. Η δυ-στυχισμένη ή μητέρα μου χάλασε τόν κόσμο για να μείνω. Σ'α να είχε ύποπτευθί την αλήθεια.

Τόν άπομόνονα και την άλλη μέρα άλλοι δικαστάι τόν κατέδί-κασαν, έπειδή έγω έδήλωσα άσθενεία... Η άκατανόητος άδυναμία και ή έπιείκειά μου αυτή έακολιάσθησαν και κατεκρίθησαν από τους άνωτέρους και τους συναδέλφους μου.

Καταδικάστηκε φυσικά εις θάνατον. Έξήτησα να του δοθί χάρις αλλά άδίκως. Ύστερα από μία ώρα από το τουφεκισμό του δυστυ-χιμένου νέου ύπόβαλα την παραίτησή μου από το στρατό...

Αυτά μου έφθναν...

Ρόμπερ Χόλλανς

(Συνέχεια και τέλος)

—Ω, βλέποντας αυτήν να πάσχει τόσο από την πλεονεξία σου και σένα τόσο ανανδρό να μην υποχωρήσεις μπροστά στο μαρτύριό της, νοιώθω γι' αυτή μια αδελφική αγάπη και για σένα τη μεγαλειότερο μίσος.

Ο Γοντράν, χωρίς να κινηθεί, άρχισε να γελάει σαρκαστικά και του έλεγε :

—Αφέντη ύπνερθε, δεν ταιριάζει στην άνατροφή μου και στην ευγένειά μου να μου μιλούν στον ενικό οι ύπνερθες μου. Μου φαίνεται πως παραγνωρίζηκα.

—Μήπως νομίζεις ότι θα μπορούσες να παύσεις εδώ το ρόλο του ευγενούς ού να ήσουν οξέ πύργος και ο' ανάκτορο, του άπάντησε με περιφρόνηση ο Τερράλ. Φανό ευγενής; στην καρδιά, αν θέλεις να σεβαστώ στο πρόσωπό σου τον άπονο παλαιάς κ' ένδοξου οικογενείας.

—Οι τρόποι σου δεν μου τήν επιτρέπουν αυτή τη στιγμή, ο γενναίωτερε των ύπνερθεν, του άποκρίθηκε ο Γοντράν, όστις φαινομενικά μιλούσε με ειρωνεία, ένφ μέσα του έβραζε ο θυμός.

—Ένδοξε ευγενή, γιατί δεν προσκαλούσες τους άναριθμήτους δούλους σου να σε ύπερασπισθούν έναντίον των τίτλων και της καταιγίδος; του άπάντησε περιφρανα ο Τερράλ. Άλλά άφού είσαι τόσο περιφρανος μάθε και να ύποφέρεις. Έδώ, μπροστά στο θάνατο, είμαστε, στο ξανάλω, ίσοι. Έγώ δε χρειάζομαι περισσότερο από σένα γιατί νοιώθω εύσπλαχνία προς το άδωδο και άγνό αυτό πλάσμα, ένφ έσύ, ό όποιος είσαι ύποχρεωμένος να το προστατεύεις, το εγκαταλείπεις σαν προδοτής και το καταδικάζεις σά δήμιος.

—Βρίσε, αλλά δώσε μου την κολοκύθα του είπες ψυχρά ο Γοντράν. Τα μάτια της Έλισάβετ είχαν κλείσει. Έξαντλημένη, καθώς ήτο, μόλις σαν όνειρο προάνατο αυτή τη φιλονικία.

Τόπο, Δόν Γοντράν! Άφρό με να περάσω! φώναξε ο Τερράλ.

—Όχι, του άπάντησε ο Τερράλ, θέλεις να μείνεις μόνος σου κείνος του μεταλλείου! Όχι, δε θα γίνη αυτό. Η κολοκύθα αυτή είνε η μόνη μου έλπίδα, είνε ή ύπαρξή μου και θα στην πάρω!

—Τρελλέ, με άπειλεις κιόλας, ένφ έπρεπε να με ίκετεύεις.

—Να ίκετεύσω τον ύπνερθε μου! είπες ο Φαβιέ! Άλλά έχασα έδώ μπρός στον κίνδυνο, καθώς είπες, είμαστε ίσοι. Πρέπει όμως να ξέρεις ότι δεν είμαι κανένας άνανδρος. Έμπρός λοιπόν, ό ισχυρότερος, ό τολμηρότερος, θα νικήσω!

Κι' άμέσως άρπαξε τον Τερράλ και τον έσπρωξε να πέση χάμω. Μ' όλον πού δεν περιέμενε ο Τερράλ αυτή την επίθεση, κατώρθωσε να σταθή στα πόδια του, αλλά ο Γοντράν είχε έν τω μεταξύ άναύρσει το μαχαίρι και μέσα στην μανία του το σήκωσε για να χτυπήσει τον άντεπαλό του, ό όποιος όμως με μία επιδέξια κίνηση κατώρθωσε ν' άποφύγη το χτύπημα και μόνον λίγο στο χέρι τον έγδαρε το μαχαίρι.

Τότε οι δύο άντρες επέπεσαν ό ένας στον άλλον με λύσσα και κυλίνονταν άπάνω στην άμμο, χωρίς να βγάσουν λέξη ή στεναγμό.

Η Έλισάβετ βλέπονσα τη σκηνή αυτή είχε παγώσει από τον τρόμο και θέλησε να φωνάξη, μα ή φωνή έαβυσε στο λάρυγγά της.

—Ίάκωβε, είπες ο Γοντράν μία στιγμή πού ή έξασθένειός του τον έκανε ν' άφήση τον άντεπαλό του, ή γυναίκα αυτή θα πεθάνη σέ λίγο. Τί κέρδος αν παρατείνης περισσότερο την άγωνία της; Άς πιούμε έμεεις το νερό για να μπορούμε να φτάσουμε στο μεταλλείο.

—Ω! φώναξε με φρόκη ο Τερράλ, έξακολούθησε ακόμα να σκέπτεται αυτό το μεταλλείο, πού θα το χάριζα για μία σταγόνα νερό. Με τα μάτια έξογκωμένα και με πρόσποπο πελιδνό ο Γοντράν στράφηκε προς την Έλισάβετ και της είπες :

—Κυρία, διατάζει λοιπόν αυτόν τον άνθρωπο πού σ' αγαπώ και σέ ύπακούει, να μ' άφήσει να καταπαρήνω τη δίψα μου, γιατί άλλως θα με δής; να πεθάνω.

—Ω, δίψα! δίψα! ω! ναί, δίψα πολύ! είπες ή Έλισάβετ με φωνή παραλυμένη και άγωνιώδη.

Άκούοντας αυτά τα λόγια της άγωνίας και του θανάτου ο Ίάκωβος έννοιωσε να γεννάται μέσα του νέα δύναμις και άφού έδωσε μία σπρωξιά στον άντεπαλό του και τον έρριξε χάμω πήρε την κολοκύθα και την έφερε σά κατ'έξτρα χείλη της Έλισάβετ.

Άλλά την στιγμή αυτή ο Φαβιέ, σκηθετής όχτηκε πίσω από τον Τερράλ με το μαχαίρι για να τον χτυπήσει στον ώμο. Η Έλισάβετ όμως τότε έβγαλε μία τρομερή κραυγή και ό Ίάκωβος έστρεψε πίσω και κατώρθωσε ν' άποφύγη το χτύπημα, συγχρόνως δε έπιασε το Γοντράν για να του άφαιρέσει το μαχαίρι, αλλά την ώρα πού

ΤΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΡΔΙΑΣ Η ΑΓΑΠΗ ΚΑΙ Ο ΘΑΝΑΤΟΣ

(Υπό το Ίδαντο συγγραφέως Έμμ. Γοντράλ)

έσπρωξε με δύναμις προς τα πίσω το χέρι του Γοντράν, εκείνος άπεριφράγη να το βυθίση στο στήθος του Τερράλ. Ο ύπνερθες όμως κατώρθωσε να συσφραγίση το χέρι του άντεπαλού του και το μαχαίρι, διαφυγόν του προοριζομένου, έβυθίθη στο στήθος του Γοντράν ό όποιος έπεσε καταγής νεκρός.

Ο Τερράλ, βλέποντας έτσι τον κύριό του, τά έχασε και άφησε να τού πέση από τα χέρια ή κολοκύθα. Άξαφνα άκούει μία φωνή πού τού έλεγε :

—Σκότωσες τον άντρα μου!

Είταν ή φωνή της Έλισάβετ, πού μέσα στον τρόμο της, είχε κατορθώσει να σηκωθεί.

—Άλλά μόνος του τροπήθηκε, άπάντησε ο Τερράλ. Ήθελε να μου πάρη την κολοκύθα, την όποια προορίζα για σάς.

Και συγχρόνως έσκαψε και πήρε την κολοκύθα από χάμω.

—Σύ είσαι, έπρόσθεσε ή Έλισάβετ, ή αίτια του θανάτου του συζύγου μου, αλλά δε μπορείς να σώσεις και τη ζωή μου. Δέ θέλω πια να ζήσω, δε θέλω πια το νερό σου! Πειθαίνο!

—Σεχάτε όσι είστε μητέρα, κυρία, της άπάντησε ο Τερράλ.

—Ω, γιατί μου θύμισες τη κόρη μου; Ναί, αν πεθάνω δε θα ξανάδω πού έκλονίστηκε κ' έπεσε στην άμμο. Ναί, αν πεθάνω δε θα έχω πια μητέρα! Ω! αν ζούσα, να μπορούσα να το σφίξω στην άγκυλιά μου, να το φιλήσω. Έρρημος κ' άκενός μ' άκριβίζουν, ούτοι όμως πενιούνται, ένφ ό θάνατος...

Άλλά νυχτώνει πια και ό ήλιος γίνετα μαύρος, Τερράλ μία στάλα νερό! Μία στάλα νερό είν' ή ζωή μου. Πρέπει να ζήσω.

Ο Τερράλ της έδωσε τότε την κολοκύθα, πού αυτή όμως δεν είχε την δύναμη να την κρατήσει και γι' αυτό την έφερε σά γαίλη της δυστυχισμένης γυναίκας. Άξαφνα όμως έβγαλε μία τρομερή κραυγή.

Η κολοκύθα ήταν τρύπια στον πάτο και το νερό πού είχε μέσα το είχε άπορροφήσει ή άμμος και δεν έμεινε πια ούτε σταγόνα.

Ο Τερράλ έπιασε τότε με τα δύο του χέρια το κεφάλι, σά να είχε παραφρονήσει.

Η κ. Φαβιέ τον έκοίταζε σά μάτια και τού είπες γλυκά :

—Βλέπεις λοιπόν ότι ό θεός δεν εύδοκεί να μ' άσώση. Φύγε, φύγε, ένόςφ σου μένουν δύναμεις ακόμα, άλλως ή κατάρα του Άκακία θα έκπληρωθή άδοτελώς.

Ο Τερράλ της άπάντησε :

—Δέ σ' άγκαταλείπω, κυρία.

—Εάν τού θέλησω, πρέπει να γίνη άπάντησε έπιτακτικά ή έτοιμοθάνατη άισθάνομαι ακόμα ότι μου μένουν έλάχιστες στιγμές ζωής. Πήγαίνε με λοιπόν κοντά στο Γοντράν. Πειθαίνοντας δίπλα του, θα ύποφέρω λιγώτερο.

Ο Τερράλ υπάκουσε. Η Έλισάβετ έξακολούθησε :

—Άκουσε τά τελευταία μου λόγια, Ίάκωβε. Σύ ξέρεις πόσον ή ποφύρω πεθόνοντας μακριά από την κόρη μου και με τη σκέψη ότι ποτέ δεν θα μάθω πόσο την αγαπούσα. Λοιπόν, όρκισου μου, ότι αν βγής ποτέ ζωντανός από την έρημο και μπορούσες να έκμεταλλεύθης το χρυσάφι αυτό πού μ' άς κατέστρεψε και γίνης πλούσιος, όρκισου μου ότι θα π'ες στη Γαλλία, θα τη βρής και θα γίνης ό προστάτης της! Πέσο της ότι πέθανα με τ'ονομά της; σά χείλη μου. Όρκισου μου, Ίάκωβε, ότι μόλις πλουτίσεις...

—Α! μου μιλάτε για πλούτο, ένφ σ' άς βλέπω να πεθαίνετε, κυρία, την διέκοψε ο Τερράλ.

—Όρκισου μου, Ίάκωβε, ότι θα κάνεις αυτό πού σου είπα! έπέμεινε εκείνη.

—Όρκίζομαι, κυρία, να έκπληρώσω τ'ές τελευταίους σ'ας θελήσεις, άπάντησε μ' άλλωοιωμένη φωνή ό ήμίδουλος.

—Και τώρα, είπες, πάρε το χαρτοφυλάκιο από την τσέπη του Γοντράν, όπου θα βρής την εικόνα της Άλλισης και όλες τις αναγκαίες σημειώσεις για τον Μάξ Βιρμάν, στον όποιο έχω έμπιστευθή το παιδί μου.

Ο Ίάκωβος υπάκουσε τρέμοντας.

Τότε ή Έλισάβετ άνοιξε τα μάτια της, προσπάθησε να σηκώσει το χέρι της πού ήτο ψιθωμένο με φωνή ή όποια έβραζε μαζί με την ψυχή της :

—Χαίρε, Ίάκωβε! Άλλισ, Άλλισ, Γοντράν...

Ο Ίάκωβος έγονάτισε και σταύρωσε τά χέρια του μπρός στη δυστυχισμένη γυναίκα, πού τά μάτια της έκλάσαν για πάντα...

ΤΕΛΟΣ

ΜΙΡΑΜ ΣΤΟΥΚΕΡ Ο ΚΑΠΕΤΑΝ ΒΡΥΚΟΛΑΚΑΣ

(Συνέχεια έκ του προηγούμενου)

Ήμερολόγιον της Μίνας Άρκερ

Σεπτεμβρίου 22.—Είμαι τρομερά δυστυχισμένη. Ο Ίωνάθαν έπ'ένε έξαρνα γέναν νευρική κρίση. Βρίσκεται στο κρεβάτι με πυρετό, παθαίνει και άναφέρει τρομακτικά πράγματα. Τού ήρθαν πάλιν στο νου οι τρομερά περιπέτειες του ταξιδιού του. Άναφέρει π'άγματα πού προκαλούν φρόκη και άνατριχίλας. Φαίνεται πως έκινδύνευσε αυτή ή ζωή του όταν ειρρίσκειτο πλησίον του κόμητος, του όποιου τού όνομα άναφέρει με τρόμον. Άν όλοι αυτοί είνε άληθινα άναμφιβολός ό διάβολος ίσχύεται ακόμα επί της γής!

Η άφορη ή όποια έπροκάλεσε γέναν νευρική κρίση στον Ίωνάθαν είνε παρόδοξη. Πάντως δεν είνε άσχετη με της περιπέτειες του ταξιδιού του και αίτια του κακού, είνε πάλιν εκείνος ό κατηγομένος κόμης. Ίδω π'ός συνέβησαν τά πράγματα :

Είχαμε βγή πειλάτο κι επιστρέφαμε. Ο Ίωνάθαν έρώτησεν έξαρνα, αν θα μ'έχρηστούσε μια βόλτα με τη βάρκα στον Τάμεσι. Έδεχθη κι' έαμαμε πράγματι τον περίπατον αυτόν με τη βάρκα. Δεν είχε άλλο όχημα γύρω και ή λεμβοδρομία μας ύπ'ήρξε μελαγχολική. Έβγήκαμε τότε να περπατήσουμε στο Πικαντίλλυ. Έξωθεν άκρίβης του Γουλιάνου αίσθάνθηκα το χέρι του Ίωνάθαν να τρέμει. Μ' έσφιξε άποτομα με πολύ δύναμις πού μ'έκανε να πονέσω και τον άκουσα να ψιθυρίζει :

—Θέ μου! Θέ μου! Είνε ούτός! Αύτός!

Γρήνα άνησυχία και τόν κάταξε. Ο δυστυχισμένος μου Ίωνάθαν! Ήταν χλωμός σαν το θάνατο και τά μάτια του είχαν πενιχτεί έξω!

Πρόσθε τότε και είδε ότι παρακολουθούσε με το βλέμμα ένα ψιλό, λογόν, άνθρωπο, με γαυρή μύτη, μαύρα μεγάλα μουστάκια και σουβλάρο γένι.

Ο άνθρωπος ούτός ήταν άλλόκοτος και δεν ξέρω γιατί, μόλις τον άντίκριξε, σου έφριξε φόβος. Προχωρούς άνέικνε μας μόνος και μπορούσα να τον περιγραφώ καλά.

Η όψη του ήταν άδρά και σκληρά και άκόλατος, τα χείλη του κόκκινα σαν το ίμα, τα δόντια του έξείχαν έξω από τα ήνα κατόλευκα και αιχμηρά ως θηρίον.

Ο Ίωνάθαν είχε σταθή και τον κύταζε έμβρόντητος. Είχε παγώσει όλόκληρος, είχε λησμονήσει και μόνον όταν τον ρώτησα τι τού συμβαίνει μου άπάντησε :

—Δεν τον είδες; Μίνα; Ήταν ούτός!

—Πού; άπάντησε μου, δεν τον γν'ίζω!

—Αύτός!

Και ένφ μιλούσε, το σαγόνι του έτρεμε σαν να είχε ρίχο; και ήταν πολύ—πολύ χλωμός και τρομαγμένος. Άν δεν ήμουν κοντά του και αν δεν τον κρατούσα θάπτεται και μ'άποψος.

Ο παρόδοξος άνθρωπος πού τόσο είχε τρομάξει τον Ίωνάθαν προχωρούς έν τ'ώ μεταξύ με βήμα γοργό. Φώναζε έπειτα ένός έμαζιά, μπήκε στο έμαζι και άπεμακρύνθη.

Ο Ίωνάθαν δεν είχε συνέλθ'ή άκόμη. Ταραχμένος σέ μεγάλο βαθμό έξακολούθησε να μιλά μόνος του.

—Θέ μου! Μήπως μ'έγελασαν τά μάτια μου; Ήταν ό ίδιος ό κόμης. Άλλά π'ός έγινε τόσο νέος; Π'ός ξανάγειωσε έτσι; Θεέ μου, Θεέ μου και να ήξευρα τι συμβαίνει, να ήξευρα π'ός ήταν αυτός. Τότε.....

Δεν τον ρώτησα τίποτε άλλο για ν'ή μή τού αύξήσω την ταραχή του και γι' ν' άποσπολήθ'ή το πνεύμά του μ' άλλα πράγματα.

Έβρίδκαμε τώρα ήσυχα και όταν έφθάσαμε στο Πράσινο Άλσος, έαθήσαμε λίγο να ξεκουρασθούμε.

Ήταν ένα ήσυχο φθινοπωρινό δείλι. Γύρω άπλώνονταν ήσυχία και γαλήνη. Ο ήλιος είχε δύσει και τά πουλιά πορπούλιζαν γλυκά πάνω στα δένδρα.

Ο Ίωνάθαν έμεινε σιωπηλός και βυθισμένος σέ σκέψεις. Έπειτα έγρε το κεφάλι του στον ώμο μου και τον έπληρε ό ύπνος. Δεν τον άνατριχίσα καθόλου, γιατί ήταν άκόμη αδύνατος και το συναπάντημα έκείνο με τον άγνωστο διαβήτη τον είχε συγχλονώσει.

Μετά 20 λεπτά έξυπνησε και μου είπες γελαστός :

—Κοιμήθηκα, άγάπη μου; Είμαι πολύ άγροτικός και θα με συγχωρήσεις. Δεν είνε έτσι; Εμπρός, άς σηκωθούμε και άς πάμε να πάρουμε κάπου ένα φλυτζάνι τσάι.

Φαίνεται π'ός είχε λησμονήσει έντελώς την συνάντησιν με τον άλλόκοτον έκείνον διαβήτη. Αύτός ό άνηρωμάδες τού έχοινοι τα κινά, άφ' ότου άρρώσθηκε στο ταξίδι του και μ' άνησυχούν τρομερά. Θα έχει πάθει ίσως καμιά βλάβη έγκεφαλική. Θεέ μου! τι να τού συνέβη άραγε σ' αυτό το ταξίδι ώστε να τον έχει συνταράξει τόσο;

Έτελείωσε πρέπει να μάθω. Πρέπει να διαβάσω το ήμερολόγιόν του. Έκεί θα ύπαρχει το μυστήριον και θα το μάθω! θα το μάθω! Πρέπει να γίνη αυτό προς χάριν του, χάριν της εύτυχίας καίτων δύο μας.

Βραδυτέρον.—Έγνώρισε μελαγχολικά στο σπίτι. Ο Ίωνάθαν έαναθυμήθηκε ως φαίνεται. Είνε και πάλιν παραγμένος και άνησυχος. Φοβούμαι πολύ για την όγεία του. Άχ! γιατί νά μη ζή ό κ. Χάκινς; Σε ποιόν να π'ω τον πόνο μου; Προ όλίγων λεπτών έλαβα ένα τηλεγράφημα πού μου αύξησε τη λύπη και την άπελποία μου, πού μ'έκανε άνω κάτω, μου ράγισε την καρδιά.

Μου τηλεγράφη κάποιος καθηγητής Βάν Έλσινγκ και με είδοποιεί ότι ή κ. Ούβεντερνα όπως και ή πολυαγαπημένη μου Λουκία άπέθαναν, ή μία κατόπιν της άλλης, μέσα σ' άλλες ή έρες!

Θέ μου έκουράστε, είνε δυνατόν! Νομίζω π'ός θα μου γ'ήνη το μυαλό. Τόσα δυστηγήματα τόσες συμφορές! Και ό Ίωνάθαν μου σέ κακή κατάσταση. Παναγία μου, μητέρα των άγγέλων, Κυρία του ούρανού, δός μου δύναμις, γιατί δεν άντέχω πλέον!...

Ήμερολόγιον του δόκτορος Σουάρδ

Σεπτεμβρίου 22.—Όλα έτελείωσαν! Η Λουκία άναπαύεται πλησίον της μητρός της εις το οικογενειακό των νενοτάφιον. Ο Άρθούρος έφυγεν για το Ρίγγ όπως κανονισή διάφορες ύποθέσεις, μετά τόν θάνατον του πατρός του, παρέλαβε δε μαζί του γι' ά συντομία τον φίλον μας Κουίνου Μόρρις. Ο Βάν Έλσινγκ άναχωρεί επίσης για το Άρστελλόδομο. Μου είπες π'ός θα ξαναγύρσω αύριο. Πηγαίνει μόνον να προετοιμάσ'ή κάτι πού χρειάζεται. Τι προετοιμάσ'ή κάμνει, άγνώστως. Φαίνεται έντοτούς ότι κατέχεται από βίαν και άνησυχία, σαν κάτι το έξαιρετικό τρομερόν να έπικείται.

Παρ όλα ταύτα νομίζω π'ός τά πάντα έτελείωσαν. Η Λουκία την όποιαν όλοι αγαπούσαμε και ή όποία μ'άς συνέδεε όλους, δεν ύπάρχει πλέον στή ζωή. Κοιμάται τον αιώνα π'όν της εις τον άρχοντικό οικογενειακό της τάφον, εις ένα έρημικό και ήσυχο νεκροταφείο έξωθι του Λονδίνου, παρά τον λόφον Άρστεδ, όπου άπλούται διαρκώς νεκρική γολήνη....

Ο Θεός γνωρίζει αν θα ξαναγράψω π'ού τίποτε σ' αυτό το ήμερολόγιο. Όλα έτελείωσαν! Όλα!...

Μόνον ό Ρένφιλντ θα με άνησυχή πλέον. Και όπως μου έγραψε χθές ό έπιμελητής του φρενοκομείου, ό άτυχής αυτός παράφρων, έξακολουθεί να κατέχεται υπό μανίας. Παράληρη μεγαλοφώνως και άπειλεί να φονεύσ'ή τους πάντας! Μία παρόδοξος και βέβηλη διάθεσις τον κατέλαβε. Ζητεί να π'ή αίμα!

Πόσα μυστήρια ύπάρχουν εις τον μανιακό αυτόν κόσμο.

Κιότις γραφείδα εις το όύλλον της 2ης Σεπτεμβρίου, τ'ές έφημερίδος του Ουότμινστερ.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΑΜΕΤΕΑ

Μεγάλη έξαρνα, συνάμη δε και τρόμος άπείρητος έχει καλάβει κατ' αυτές τους εις τά πέριξ του Άρστεδ κατοικούντας. Άπό άρχαίων ήμερών συμβαίνουν εις την περιφέρειαν αυτήν άλλόκοτα και άνεξήγητα γεγονότα.

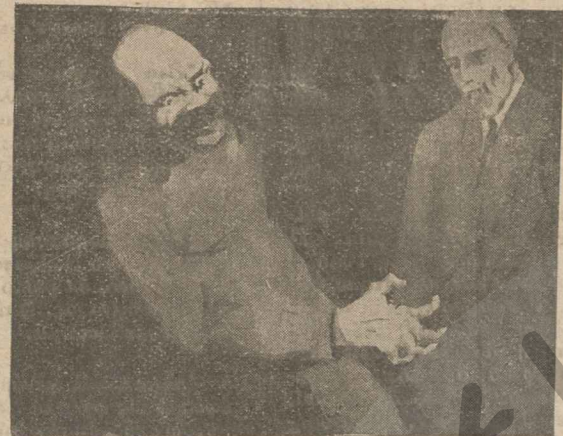
Τά γεγονότα ταύτα είνε παρόδοξα και μυστηριώδη, προκαλούν δε μεταξύ των κατοίκων τον τρόμον και την φρόκη.

Διά την άκρίβειαν τά πράγματα, έχον ως έξης: Άπό δύο ή τριών ήμερών έξηφανίσθησαν κατά τρόπον μυστηριώδη, από τό Άρστεδ, μικρά, άνήλικα παιδιά, χωρίς να φανούν πλέον πούθεν. Οι γονείς των και ή Αστυνομία έρευνήσαν παντού, αλλά δυστυχώς πούθεν δεν τά έβανεύον.

Έπίσης τ'ές τελευταίους ήμερας πλην των έξαφανισθέντων μικρών και άλλόσυνηλικών των άγοπόρρησά ν' έπιασμένον την νύκτα σ'είς των, όταν δε έπ'αυτοίμαν τέλος, έφάνιντο ως νά διετέλουν έν μυστηριώδη γοητεία.

Από μάλιστα μικροί έλλειψαν όλην την νύκτα και το πρωί τους εύρήκαν στο πλησίον δάσος, βυθισμένους εις λήθαργον.

Δυστυχώς ή ηλικία των μικρών αυτών είνε τολούτη, ώστε να μη δύναται κανείς να μάθ' από τους ίδίους πολλά πράγματα. Βεβαιώνουν μόνον όλοι αυτοί οι μικροί, ότι τά τελευταία βράδια ένός έπαιζαν τους έπληρώσε μία νεαρά λευκοφωρεμένη κυρία, ή όποια

Ζητούσε να π'ή αίμα!

τούς έπησε στην άγκυρά της και τούς μετέφερε στα βαθύτερα μέρη του δάσους.
Να πιστέψω κανείς τα λόγια αυτά των μικρών; Λέγουν άραγε αλήθειαν; Και έν τωιαύτη περιπτώσει ποία εινε ή μυστηριώδης αυτή κυρία με τα άσπρα;

ΝΕΩΤΑΤΑΙ ΕΙΔΗΣΕΙΣ

(Από την «Εφημερίδα του Ουδέτεμίνστερ»)

Τήν στείλνν αυτήν μιά πληροφοροούν από το «Αμστεδ ότι, ένα των εξαφανισθέντων προχθές παιδιών εύρέθη εις το δάσος κοιμώμενον και έν τελεία ξηανήλθει. Το επανευρεθέν παιδίον έφερεν εις τον λαϊμόν δύο περιεργα κεντήματα, ως να τον έτρυπσε κανείς με βελόνην. Παρόμοια κεντήματα παρατηρήθησαν και εις τον λαϊμόν των πλείστον των παιδιών του «Αμστεδ, που είδαν την κυρίαν με τα άσπρα. Τα κεντήματα αυτά του λαϊμού δεν φαίνονται σοβαρά, εινε έν τούτοις ύποπτα.

Η άστυνομία της περιφέρειας αυτής άγρυπνεί προς σύλληψιν της παραδόξου λευκοφορεμένης κυρίας.

Από την «Εφημερίδα του Ουδέτεμίνστερ»

(Τηλεγραφικώς)

Αυτήν την στιγμήν άνευρέθη έντός πυκνής λόχμης του Σούτερ Χιλ, πρην τον Λόγον του «Αμστεδ και άλλο παιδίον, το όποιον δεν είχεν έπιτελέσει την νύκτα εις το σπίτι του. Και το παιδίον αυτό έφερε προχθές σκίσιον εις τον λαϊμόν. Η κατόστασις εις την όποιαν εύρέθη ήτο άξιοδρηνητο. Έκ της ξηανήλσεως; δεν ήμπορούσε να περιπτεγή και είχε ύψιν νεκρού, ως να έχασε όλο το αίμα του.

Εις τας έρωτήσεις που του άπειλούν ο άτυχής μικρός, άπαντα στερεοτύπως:

—Μ' έπησε μαζί της της ή λευκορομένη κυρία! Οί κάτοικοι του «Αμστεδ διατελούν έν εξέγερσει.

Ημερολόγιον της Μίνας Άρκερ

Σεπτεμβρίου 23. — Ο Ιωνάθαν μου έπέρασε φοικτική νύχτα. Παραληρούσε και είχεν έφιλτας. Έφώνησε διαρκώς την ίδια φράση:

— Εινε αυτός! Νάτος! Τόν βλέπω!

Ευτυχώς περί τα εξημερώματα ήσυχασε και το πρην έσκηώθηκε ευδαιμονώς και άκματος. Είχε, φαίνεται, λησμονησεν τα πάντα.

Μου είπε πως έχει έγγραφον στο Λονδίον και ότι το μεσημέρι θα πάγ έξω. Τόν συνώδευσα ως την έξώθυρα και τον άπεχαίρετσα μ' ένα φιλί.

Σεπτεμβρίου 24.—Θεέ μου, βοήσκει μου άραγε στα λογικά μου; Τι φοικτική ήμερα έπέρασα χθές! Μόλις έφυγεν ο Ιωνάθαν μου κλειστήκα στο δωμάτιό μου κι' έδιάβασα το ήμερολόγιό του ταξιδιού του. Δεν έξερω άν είμαι έσπνητή ή άν κοιμάμαι, δεν μπορώ να πιστέψω άν όλα αυτά τα τρομακτικά πράγματα συνέβησαν πράγματι. Κινδυνεύω να παραφρονήσω!

Κάθε γραμμή που έδιάβαζα μου έφερε άνατριχίλες. Συνέβησαν όλα αυτά τάχα; Μήπως; τα έγγραφε διαν είχε τον έγγραφικό πυρετό; Παντοδύναμε Θεέ, τι να πιστέψω;...

Τι ήτο αυτός ο κόμης Δράκουλας για τον όποιον μιλεί; Άνθρωπος ή ο ίδιος ο Διαβολός;

Πτωχέ μου Ιωνάθαν, τι φοικτά μαρτύρια υπέφερες!...

Άν ο κόμης αυτός ήρθε στο Λονδίον όπως έσκόπευε; Άν βοήσκει πλέον έδώ, πησίον μας; Άν ήταν αυτός που είδε χθές σπύδρνομο;

Έν τωιαύτη περιπτώσει έχω μία ύποχρέωσι. Πρέπει να ενεργήσω προς εξόντωση αυτού του τέρατος. Πώς όμως; Ποιος θα με βοηθήσει; Προς ποιόν ν' άπειθυνθώ;

Δεν τολμά και να ρωτήσω τον Ιωνάθαν να μου εξηγήσει σαφώς τί συμβαίνει. Άν του ύπενθυμίσω τα πράγματα αυτά, θα τον καταλάβει έν νέου ή κρίσις του...

Θεέ μου, φώτισέ με και βοήθησέ με!

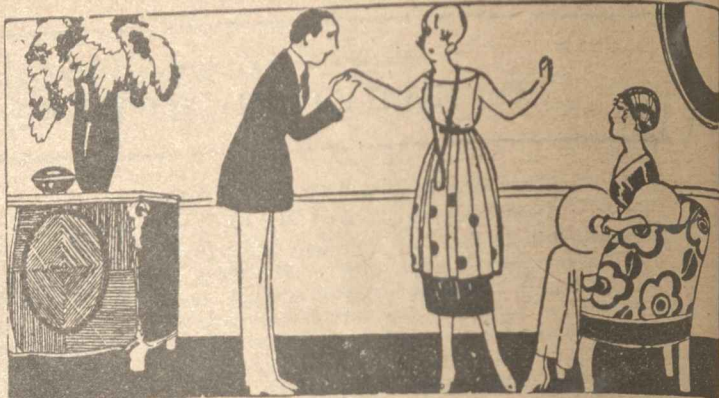
Επιτόλνν του Βάν Έλνγγ προς την Μίναν Άρκερ.

(Εμπιστευτική)

Κυρία, Πρην ήμερών σς έπηλεγράφησα περί του θανάτου της κυρίας Ουάτενρα και της άτυχούς φίλης σας Λουκίας. Υπήλθετε σπνητή φίλη της δυστυχισμένης Λουκίας και το γεγονός αυτό μου δίνει το άδρόμο να σς ζητήσω να με βοηθήσετε εις ένα ίερον άγώνα, τον όποιον έχω ανάλαβει.

Από τον μνηστήρα της Λουκίας, τον κ. Άρθούρον, έπληρα μετά τον θάνατόν της πην άδεια να διαβίω τας έπιστολάς της και τας σημειώσεις της. Τα έδιάβασι όλα αυτά και είδα ότι παρακολουθούσατε άρχικώς την ασθένειάν της. Έπίσης εις μίαν σας έπιστολήν έδιάβασα ότι και ο σύζυγός σας κ. Άρκερ υπέφερε πολύ σ' ένα τον ταξίδι και ότι ύποφέρει άκόμη από παραδόξους νευρικούς κρίσεις.

(Άκολουθεί)

ΓΙΑ ΝΑ ΜΑΝΘΑΝΕΤΕ
ΚΑΙ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΤΕ

Άκούσατε ποτέ βροχή από μυρήνια. «Ε! λοιπόν, μάθετέ το, Πρην τριακοσιεπτά εις αλήτης βροχή μυρηνηκίων κατέπεσε οργαδικά στο Νανού της Γαλλίας έπί μία δολοφονική ώρα. Η βροχή αυτή άπεδόθη εις άνωσφαιρικά ρεύματα, τα όποια, άγνωστον πόθεν προερχόμενα, παρόσαν, μετέφεραν και έρριξαν στο Νανού τα μυμήνια. Άλλα περιεργη βροχή έπεσε την αυτή περίκον έποχή στο Φονταινεμπλώ, της όποιας οι σπαγόνες περιεβαλλοντο από μια λεπτεπίλετη κίτρινη σκονή, που άνάδινε βαρεί μωροβιά. Η σκονή αυτή εξεασθεσία εύρέθη ότι ήτο ή γύλις των πύλων του δάσους του Φονταινεμπλώ, την όποιαν παρέσυρε ο άνεμος. Στην μεσημβρινή Ιταλία και στη Σικελία πάλι βρέχει συχνά άμμο προερχόμενη έκ της Σαχάρας.

Έπίσης στην Ισπανία πρην δακρυκίας έπεσε βροχή βατράχων, παρουσθέντων από τον Τάγον υπό σφοδράς καταιγίδος. Γνωστή εινε και ή βροχή της σποδο ή όποια έπακολουθεί των έκρηξων των ήφαιστειών και πλείτε σε πολύ άπομακρυμένα από τον τόπο της έκρηξως μέρη. Κατα μίαν έκρηξιν του Βεζουβίου, ή σποδή έπεσε στην Κωνσταντινούπολιν και κατέστρεψε όλην την βλάστηση.

Όταν άρχισουν να φαίνονται στα μαλλιά σας άσπρες τρίχες, άν δε θέλετε να πολλαπλασιασθούν βράστε έπί μία ώρα μέσα σε τσάι λίγα καρφιά, κατόπι βρέχετε ένα σφουγγάρι μ' αυτό το έγχυμα και άφου κρυώσει πλανετε μ' αυτό τα μαλλιά σας και το δέρμα της κεφαλής. Η βαφή αυτή για να έχη άποτελέσματα χρειάζεται έπιμονή κ' ύπομονή.

Σε μία κομώπολη της άνω Ιταλίας ένα κοριτσάκι, καθώς περνοσε από το Νεκροταφείον, τοιπήθηκε από μία μύγα. Το παιμνια αυτό, έπληροσώθησε πρηνίμο, πόνοι τρομεροί, φλόγως; και κατόπι θάνατος. Φαίνεται ότι ή μύγα είχε τοιπήσει προηγουμένως κανένα πτώμα.

Άνασκαφαι γεγόμεναι εσχάτως στο Αίκατερινούσλβ της Ρωσίας έφεραν εις φώς τα έξής: Μεσα σ' ένα τάφο εις βάθος τεσσάρων μέτρον εύρέθησαν δύο σκελετοι ανθρώπων άποκεφαλισμένων, την όποιαν τα κεφάλια είχαν αντικατασταθή με κεφάλια κριών με τα κρατα τους. Δίπλα στους σκελετούς αυτούς βρεθήκανε λόγχες και φαρέτρες βελών με σιδηρά αιχμάς.

Η τέως Αδελφροτική Βιβλιοθήκη της Βιέννης; κατέχει ένα φύλλο χαρτί μήκους 21 ε.μ. και πλάτους 16, στο όποιο έχουν άτυγραφεί τα έξής: βιβλία της Γραφής; Η Ρουθ, γεωμανικά, ο Έκκλησιαστική; έβραϊκά, το Άσμα Άσμάτων, χαλδαιά, ή Έσθηρ άρμεβία και το Δευτερονόμιο, γαλλικά. Όλα δε αυτά έχουν γραφή τόσο καθαρά ώστε μορφαί κανείς να τα διαβάσει και χωρίς μικροσκόπιο.

Ο Συλλεκτης

ΔΕΡΜΟΝΤΑ

Η ΠΡΟΣΕΥΧΗ

Όταν σε θλιβερά; στιγμές μου θλίβει την ψυχή
Η πίκρα και μου τη μαρταίνει,
Μιά μουσική μου έρχεται στο στόμα προσευχή,
Μιά προσευχή λημονημένη.

Έχει αυτή ή προσευχή δύναμη μουσική
Που βίλασμο στη θλίψη χύνει
Και μία άγία κι' άγνωστη στον κόσμο μουσική
Κάθε της; λόγο άγιο λαμπρύνει.

Σάν βάρος άπ' τα στήθη μου μου φεύγει τρομερό,
Η άπιστία όπου κάθε πόθο σβύνει,
Κι' ή πίστις πάλι έρχεται με δάκρυ και σταυρό
Και ξαναφέρει της; ψυχής; μου τη γαλήνη.

(Μετάφρασις) Θεοδ. Βελλανιάντις

ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΩΤΑΤΟΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

Η ΔΟΛΟΦΟΝΗΜΕΝΗ

(ΠΕΛΙΑΥΤΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ.—Εκ το χωρίον 'Ορσιβάλ ή γρησ φαρδς και λαθροθήρας Βερν ή Κουβαρντάς βέβαις μιά μέρα με το γυνά του Φίλιππο στην δχθή του ποταμού, κατακρουεργημένο το πτώμα της νεαρής κομής της Τρεμορέλ. Ελδοποιούνται αι άρχαι του χωρίου, αι όποιαι καταφάνον επί τόπου και ενεργούν έρευναν. 'Ο πύργος των Τρεμορέλ εύρίσκειται εις άναστάσειν, ως να εισήλασε την νύκτα σ' αυτόν δολοφονία συμμορία κακοήγων. Τα πάντα εινε θρυμματισμένα και διατεταμένα στο αίμα. Το πτώμα του κόμητος Τρεμορέλ δεν εύρίσκειται πούθεν. Υποτίθεται ότι οι κακοήγοι το έρριξαν στο ποτάμι.)

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

Ο Ειρηνοδότης πάτερ Πλαντάς, έσταμάτησε μιά στιγμή, πήρε μιά πρέζα ταμπάκο και συνέχισε την αφήγησιν του προς τον άνακριτην:

— Μόλις ή Βέρθα και ο Έκτορ άκουσαν την πρότασι του ψυχογραφεύοντος; Σωβρεξή έγιναν κατάχλωμοι και άρχισαν ν' άρουνται. Έπίμενε όμως και ο Σωβρεξή. Τού; είπε πώς; άν δεν έδεδοντο θα του έδλητηράζαν τας τελευταίας στιγμάς της ζωής του. Έτσι τούς ήγάγαμε να δεχθούν σιωπηρώς την παράδοξή και τόσο έκκεντρική πρότασι του.

Η ίδια αυτή του Σωβρεξή να παντρεύη τη γυναίκα του πεθαίνοντος με το όφλο του, τον άπησχόλησε, φαίνεται, όλο το διάστημα της άρρώστιας του και έγινε ο διακαής του πόθος. Στη διαθήκη του μάλιστα που ύπηγορεύσε την προηγουμένη ήμέρα στον ειρηνοδότη του 'Ορσιβάλ, τον κ. Βουρή, ένόησε το ίδιο πράγμα και ήρθε να γίνη ο γάμος αυτός άρκευτος.

Έτσι άπέθανεν ο άτυχής έκείνος; Σωβρεξή, ο πλέον καλόκαρδος των ανθρώπων.

Μετά τον θάνατό του ή λύπη της χήρας του ήταν άπεριγράπτη. Κλείστηκε στο δωμάτιό της και δε δέχονταν κανένα. Έπίσης πολύ λυπημένος ήταν και ο Τρεμορέλ. Τόν είχε καταλάβει μία τρομερή άπελπισία και φρινότανε σαν τροχός! Έμενε με το πρόσωπο κρυμμένο, διηκώς σκυμμένος σ' ένα τραπέζι και δεν άπαντούσε ούτε ο αυτή ή Βέρθα που του μιλούσε συχνά με γλυκύτητα και του φανταίτο κάπως έρωτικός. Έτσι έμειναν άρκετο καιοδ κατάκλειστοι στην έπαυλη κι' όταν τούς έαψαν, φανίνονταν γερασμένοι κατά πολλά έτη.

Εις το σημείον αυτό ο άνακριτης διεκομην τον Πλαντάν.

— Γνωρίζετε, ρώτησε, άν αι συνεντεύξεις του Τρεμορέλ, μετά της έκ Παρισίων άφικουμένης άγνώστου νέας, εις το πανδοχείον Μπελλά Ιμάς, διεκόπησαν κατόπι των τελευταίων γεγονότων που μου διηγήθήκατε;

— Πιστεύω πως πράγματι διεκόπησαν.

— Βεβαίως διεκόπησαν, είπε έπειμής έξαφνα ο δόκτωρ Ζινερών. Έλέγετο μάλιστα ότι ή άγνωστη αυτή Παρισινή που συναντούσε τον Τρεμορέλ στο Μπελλά Ιμάς, έφιλονίκησε μαζί του τη τελευταία φορά που συναντήθηκαν, τον ήπειλσε και έφυγε χωρίς να ξαναγινή στα μέρη αυτά.

Ο πάτερ Πλαντάς έχημογέλασεν ειρωνικά.

— Μή μιλάτε με τόση βεβαιότητα, είπε στον δόκτωρα Ζινερών. Που το έχετε άνα ύποπτες αυτές; συνεντεύξεις; διεκόπησαν; Πιθανόν; ή χήρα Σωβρεξή να έξηλοσπούσε τον Έκτορα και αι συνεντεύξεις να έγινοντο κρυφίως; σ' άλλο ξενοδοχείο.

Ο άνακριτης; Διμηνύ άκούσια; τού; λόγου; αυτού; του πάτερ Πλαντά ένομιμάσθηκε.

— Πρέπει να έξερετε κάτι σχετικώς, του είπε.

— Όχι δά, δεν έξερω τίποτε. Άπλως; εξέφρασα μίαν ύποψιν.

Ο άνακριτης; αυτό; γεροειρηνοδότης; καί ή έξυρε ασφαλώς; ή ένθεν ίσως; πολλά και δεν ήθελε να μιλήσ. Όπως ή τότε ο άνακριτης του είπε:

— Έχετε την καλοσύνην να συνεχίσετε την αφήγησιν σας;

— Εύχαρίστως. Το πλέον σημαντικόν γεγονός; μετά τον θάνατον του Σωβρεξή, ήσαν οι γάμοι της; χήρας του μετά του κόμητος

Έκτορος Τρεμορέλ.

— Και πώς ζούσε το ζεύγος Τρεμορέλ;

Εις την έρώτησιν αυτήν του άνακριτού απήντησεν ο δόμαρχος Κουρτούς:

— Έξούσαν λατρευόμενοι. Η μνήμη του άτυχούς Σωβρεξή, του πρώτου συζύγου της Βέρθας, τούς ήγωνε περισσότερο. Ο κόμης υπεραγαπούσε την σύζυγον του.

— Και ή κόμηςσα; ρώτησε ξαφνικά ο πάτερ Πλαντάς γιτώντας ειρωνικά.

— Η Κόμηςσα; είπεν ο δόμαρχος. Αυτή ήτο άγγελος! Άγαπούσε και έσεβετο τον συζύγον της. Τους; έγνώρισα και τούς; δύο περισσότερο από κάθε άλλον. Η κόμηςσα ήτο ύπόδειγμα καλής συζύγου. Ο κόμης την άγαπούσε ειλικρινώς. Έτυχε βέβαια να γνωρίσθι ο κ. Τρεμορέλ την θυγατέρα μου Λωράν, να την αγαπήσθι και να την ζητήσθι εις γάμον, αλλά ή ένωσις; του κατόπι με την χήραν Σωβρεξή τον έκαμε να λησμονήσθι το αίσθημά του αυτό και ν' άρροισι αυτήν όλοψυχως. Όλα αυτά τα γεγονότα μου έδωσαν την εύκαιρίαν να τούς γνωρίσω καλά...

Εις το σημείον αυτό διεκόπη ή αφήγησις. Έξο εις τον διάδρομον ήκούσθη έκκοφαντικός θόρυβος.

— Θ' άνεκάλυψαν το πτώμα του κόμητος; άνεκράξεν ο Κουρτούς.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

Δεν έπρόκειτο όμως περί αυτού. Δεν είχαν άνακαλίθει το πτώμα του κόμητος. Διά της άνοιχθείσης θύρας έφάνη ένας χωροφύλας σύμων μέσα εις το δωμάτιον ένα λοχόν άνθρωπον, ο όποιος εύρίσκειτο εις άκαταστασίαν, με τον λαμμοδότην σχισμένον, τα μαλλιά άνορθωμένα, τα μάτια άγρια και βλοσυρά. Ο χωροφύλας τον έκραύσσε γερά, έβηθεύτο δε και από τούς υπηρέτας της; επαύλειος; και τούς; διαφόρους; περιεργους που είχαν συγκεντρωθεί εκεί. Ο άγαντος; αυτός; άνθρωπος; όντισέτετο άπεγνωσμένος και ήτο τρομαγμένος; και συνάμα εξηρεθισμένος. Από τον διάδρομον και τον κήπον ήκούοντο άπειρητα αι κραυγαί του πλήθους:

— Εινε ο Γκεσπέν! Θάνατος στον δολοφόνο!

Ήταν πράγματι ο κηπουρός; ή; επαύλειος; Γκεσπέν, εις τον όποιον άπεδίδετο ή διπλή δολοφονία. Ο άνθρωπος αυτός προσβληθείς έξαφνα από των χωροφυλάκων και του πλήθους, εις είχε χύσει. Αντιστέκετο και ζητούσεν βοήθειαν, κραυγάζων, ότι εινε ά άσπρος.

Ο άνακριτης; και ο δόκτωρ Ζανερών τον κυτιούσαν περίεργα. Ο δόμαρχος Κουρτούς του έρριξε βλέμματα θυμού. Μόνον ο πάτερ Πλαντάς έμεινύσεν:

— Άφου εινε αυτός; ο δολοφόνος; γιατί ήρθε να πέση σαν βλάκας στα χέρια των άσπρων;

Ο Γκεσπέν; ξανήλθε πλέον έκ της; αντίστασως; έμενε τώρα εξηλετημένος; στα χέρια έκείνων που τον κρατούσαν.

— Που τον βρήκατε; ρώτησεν ο άνακριτης.

— Στο δρόμο, απήντησεν ο χωροφύλας. Ερχετο στην έπαυλη. Μόλις; τον αντίκρουσεν ο Φαραγκιάς, ο θαλαμηπόλος; του μακαρίτου κόμητος; ώρησεν εναντίον του και τον έγρονόκοησε. Οά τον έκομμάτισε δε το πλήθος, άν δεν τον άνεβάσαμε επάνω. Εινε έπιπλέον σπουσι στο μεθύσι, κ. άνακριτά!

Εινε μεθύσις; είπεν άνακριτης; Δοιμνύ. Τότε εξηγείται πως γύρισε στην έπαυλη. Δεν θα ήταν σε κατάσταση να σκεπθί λόγον της; μέθης; του.

— Τι λέγει; Πώς δικαιολογείται; ρώτησεν ο πάτερ Πλαντάς.

— Δεν θέλει να πη λέει για το έγκλημά. Τον έρευνήσαμε μόνον και βρήκαμε στις τσέπες; του, ένα μαντήλι, ένα κλαδεύτηρι, δύο μικρά κλειδιά, ένα κομμάτι χαρτί γεμάτο αριθμούς και με τη διεύθυνσιν του σιδηρουγείου ο «Ηερικστο»... Άλλά δεν εινε αυτά μόνον.

— Βρήκατε και τίποτε άλλο; ρώτησεν ο άνακριτης.

(Άκολουθεί)

Διαρκώς σκυμένος σ' ένα τραπέζι...

ΙΤΑΛΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Ο ΣΑΛΤΙΜΠΑΓΚΟΣ

ΤΟΥ ΕΡΡΙΚΟΥ ΚΟΝΤΙ

— Όρϊστε, κύριοι, νά δΐτε και νά θαυμάσετε τ'ό αξιοπερίεργο θέαμα... Έγώ και ο θιασός μου δεν κάνουμε άφύσικα πράγματα. Ότι κάνουμε τ'ό μάθαμε χάρι στην ύπομονή μας και στη δεξιότητά μας. Άλλά γιά νά μη σ'ας κουράζω με τ'ά λόγια μου θά άποδείξω την ικανότητά μου.

Και ο συμπαθής σαλτιπάγκος Λολώ άρχισε νά μιμνήται τ'ό καναρίνι.

— Τίον... τίον... τίον... τίον... τίον... Κάνουν, κύριοι, τ'ά καναρίνια καλλιτεχνή τριλλία από αυτή ;

Κατόπιν έμμιμηθηκε ώραιότατα τ'ό λάλημα του άηδονιού, του σπίνου και πολλών άλλων πουλιών. Έπειτα έμμιμησε μόνος του ολόκληρη δοχόστρα.

Οι λιγοστοί διαβάτες εύχαιστήθηκαν από τ'ά δοκιμαστικά αυτά περφομάτα και μίμησαν στην παράγκα που χρησίμευε γιά θέατρο τ'ό σαλτιπάγκου Λολώ.

Αυτό εΐταν ή άρχή. Σέ λίγο διάφοροι περιεργοί άρχισαν σιγά-σιγα νά προσέρχονται.

Ο Λολώ βλέποντας ότι τ'ό Κρινόν άρχισε νά προσέρχεται, πλησίασε τόν ύπηρέτη του Γριγουιάρ, ο οποίος έκανε και τόν ήθοποιό και ο οποίος μαζί μ' αυτόν και τή γυναίκα του αποτελούσε όλο τ'ό θίασο και τ'ό έλπε :

— Μείνε ξύθ έδώ και έγώ πώ νά δώ τ'ό παιδί μου.

Και έφανε μέσ' από τ'ά παρασκήνια.

Μέ λίγους διασκελισμούς έφτασε σέ ένα άμύδι, από αυτό πού, ως γνωστόν, χρησιμίζουν γιά στίσις σέ άλλους τούς σαλτιπάγκους και από έσορως έην πόρτα έρώτησε με άγωνία μία γυναίκα ντυμένη με μαγιό κόκκινο.

— Λοιπόν τί κάνεις ; Εΐναι καλλίτερα.

Η γυναίκα δένδανήθηκε. Η θλιμένη όμως όψη της και τ'ό γλωσσικό χρώμα τ'ό προσώπου της φανέρωναν τήν άγνία της. Α, ή θλίψη της μητέρας μιλάει και εΐν' αλήθεια πώς τ'ά μάτια εΐν' ο καθρέφτης της ψυχής.

Ο Σαλτιπάγκος κατάλαβε και προχώρησε πρὸς τ'ό βάθος όπου βρισκόταν ένα νεβεβότι και έσκυψε πάνω άπ' αυτό.

Έκει κοιμώτανε ένα παιδάκι κατάκλημο, με μελανιασμένα βλέφαρα με τ'ά χείλη μισόκλειστα και σβυσμένα, μέσ' από τ'ά ό-ποια έβγαίνει ένα παχύ και θερμό φτύσημα.

Τ'ό δυστυχισμένο παιδάκι είχε βγάλει τ'ό ένα του χέρι έξω από τήν κουβέρτα. Ο πατέρας τ'ό πήρε, τ'ό χάιδεψε, τ'ό φίλησε κ' έπειτα με προσοχή σάν νά έπρόκειτο νά σπάση τ'ό έβαλε και ν' άπ' τήν κουβέρτα.

Α, δεν εΐταν πιά ο ίδιος ο Λολώ, ο Σαλτιπάγκος. Θά μπορούσε κανείς νά πη ότι μία μαγική ράβδος τόν είχε μεταμορφώση' εΐταν ο Λολώ, ο πατέρας.

Έπ' πολύ ώρα είχε προσηλωμένο τ'ό βλέμμα του άπάνω σ'ό παιδί. Έπειτα σήκωσε τ'ό κεφάλι και άποτεινόμενος στη γυναίκα του τήν έρώτησε.

— Έκλαψε ;...

— Όχι, δέ μπορεί πιά νά κλάψη, όπάντης έκείνη και τ'ά δάκρυα άρχισαν νά τρέχουν από τ'ά μάτια της.

— Γιά νά ίδουμε, Μαρία... Μήν άπογοητεύσαι. Θά μαζέψουμε άπόψε μερικάς πεντάρες και θά τ'ό αγοράσουμε τίποτε... κανένα φράμακο... ίσως άν μ'ας φτάσουν τ'ά λεφτά νά φωνάξουμε και τ'ό γιατρό. Άπόψε θά π'ωμε καλά, ή παράγκα κάτω εΐνε σχεδόν γεμάτη, γιάτι άναγκάστηκα και βγήκα έξω και παρεκέλεσα τούς διαβάτες, νά μ'οδν μέσα, άφού πρῶτα γιά νά τούς πείσω τούς έκανα διάφορα πουλιά. Έτσι άπόψε έλπίζω πώς θά μαζέψουμε κάτι τι περισσότερο. Άλλά δέ μπορούμε νά φύγουμε και οι δυο από δώ. Πήγαμε πρῶτα εσύ και χόρεψε λίγο και έγώ θά μείνω με τ'ό Γιωργάκη μήπως ευτηήση... Στείλε μόνο τ'ό Γριγουιάρ όταν θά σηκωθή ή αύλαία.

— Ναι, έχεις δίκιο, έτσι πρέπει νά γίνη, όπάντης ή γυναίκα του. Σηκώθηκε, σκούπισε τ'ά δάκρυα της και έκανε ένα βήμα γιά ν' άνοίξη τήν πόρτα, αλλά ο άντρας της τήν έσταμάτησε :

— Στάσου... τί κάνεις, δέ μπορείς νά βγής έξω έτσι... τ'ό πρόσωπό σου εΐν' έλκεινό... στάσου νά τ'ό φτιάσω λίγο...

Και με τήν άκρη μιάς πετοέτας σφούγγιως λίγο τ'ό πρόσωπό της.

— Έμπρός τώρα πήγαμε και μη σέ μέλει γιά τ'ό Γιωργάκη ! Σού λέω πώς όταν θά γυρίσης θά εΐνε καλλίτερα.

Όταν ο Λολώ έμεινε μόνος, πήγε πάλι σ'ό κρεββατάκι και έσκυψε πρὸς τ'ό άρρωστο.

Λίγες στιγμές τ'ό παιδί έμεινε άκίνητο στην ίδια θέση, με έφαρνα έκανε μία σπασμωδική κίνηση, άνοίξε λίγο τ'ά χείλια του και έβγαλε ένα στεναγμό σάν παράπονο.

Ο δυστυχισμένος πατέρας έσκυψε περισσότερο και φίλησε τ'ό παιδί του.

Έκείνο έβγαλε άκόμη δυο στεναγμούς κ' έπειτα τίποτε.

Ήσαν οι τελευταίες του πνοές. Τ'ό δυστυχισμένο παιδί

είχε πεθάνει.

Ο Λολώ, συντετριμμένος έπεσε σ'ό θερμό πτώμα τ'ό παιδιού του και έμεινε εκεί άκίνητος, σάν λιποθυμισμένος.

Τή στιγμή εκείνη άνοίξε ή πόρτα και μίηκε μέσα χαρούμενος ο Γριγουιάρ.

— Άφάντη, εΐπε, τ'ό θέατρο εΐνε γεμάτο. Νά σηκώσουμε τήν αύλαία ! Δεν χωράει πιά άλλος.

Ο πατέρας τρεβήχτηκε από τ'ό πτώμα τ'ό άγαπημένου του παιδιού και χωρίς ν'άπαντήση τριλλίζοντας, μίηκε σάν τρελλός στην παράγκα κ' άνέβηκε και στάθηκε λίγο πρὸ της αύλαίας πού άκόμα δεν είχε σηκωθεί και εΐπε με φωνή πού τήν άλλούσαν και τήν δέκο-πταν οι στεναγμοί.

— Κυρίες και κύριοι, δεν θά γίνη παράστασις... Τ'ό παιδί μου πέθανε. Μπορείτε νά πάρετε τ'ά λεφτά σας από τ'ό ταμείο, καθώς θά βγαίνετε...

Μονάχα αυτές τίς λίγες λέξεις εΐπε, αλλά με τόνο τόσο σπαρταχικό, ώστε μία νεκρική σιωπή έπηκολούθησε, αλλά αυτό μόλις λίγα δευτερόλεπτα βόστηξε κ' άμέσως από παντού άνετήχσαν μ'αράβο και γέλια, γιάτι όλοι έπίστεψαν πώς ή σπαρταχική αυτή σκηνη ή-τανε μέσα σ'ό πρόγραμμα. Αυτός όμως έμεινε άκίνητος στη θέση του και φόνωσε με λυγμούς :

— Εΐνε αλήθεια... εΐνε αλήθεια... τ'ό παιδί μου πέθανε... τ'ά λεφτά σας θά σας έπιστραφούν.

Πάλι δεν τ'ό πιστεύσανε και τ'ά χειροκροτήματα και τ'ά μ'αράβο έαναρχίσαν.

Ο δυστυχισμένος βλέπων τ'ό πλήθος νά χειροκροτῇ, ενώ αυτός ένοιοιθε νά τ'ό σκίξη τ'ά σπλάχνα του ή π'ό μεγάλη θλίψη, έγινε έξω φρενών και δριμύνης έξω από τή σκηνη έτρεξε στην άμμο του.

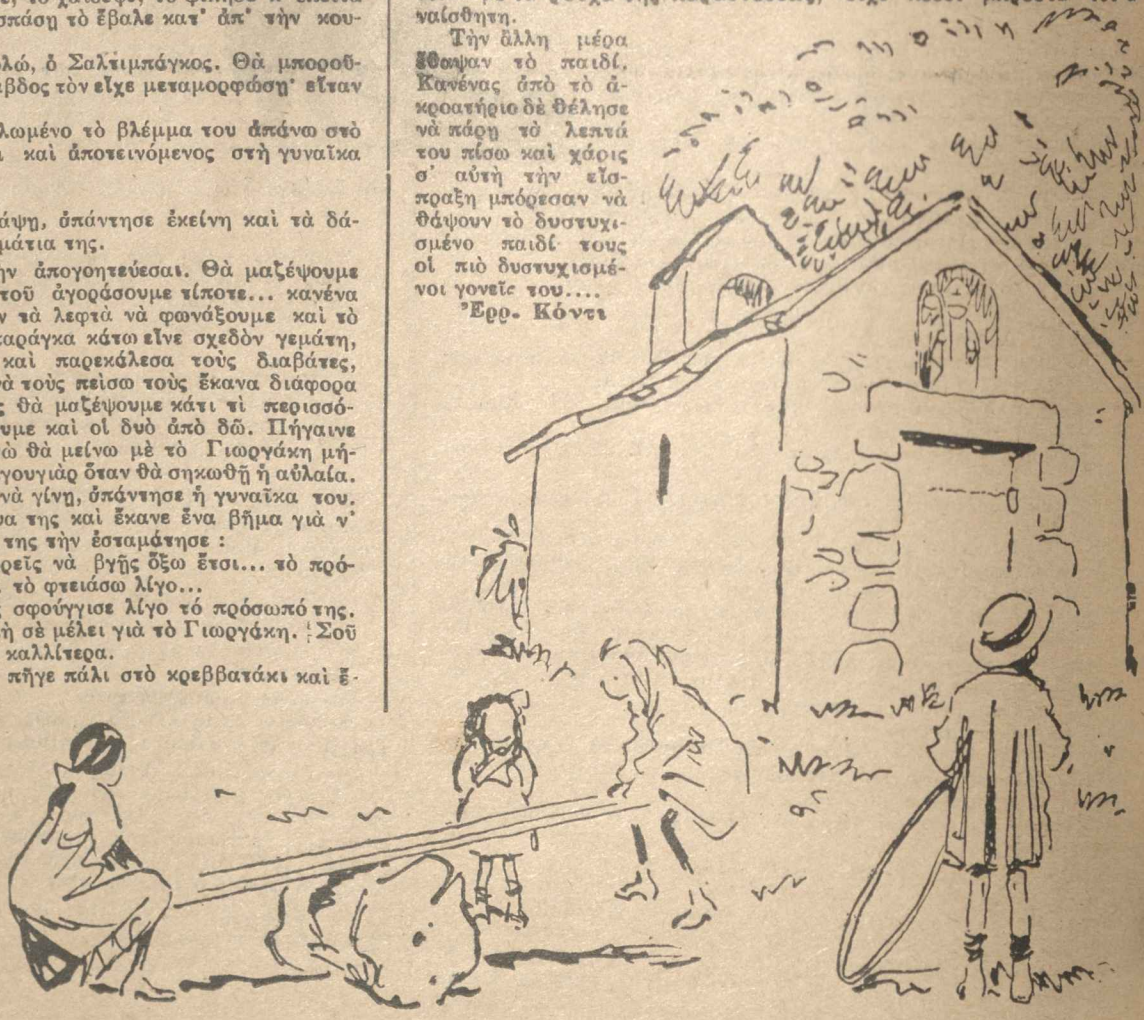
Σέ λίγο έαναρχήθηκε κρατώντας σ'ά χέρια του πού έτρεχαν τ'ό παιδί μένο παιδί του.

Σ'όλο τ'ό θέατρο μία νεκρική σιγή άπλώθηκε μ'αροστά σ'ό τραγικό θέαμα τ'ό δάμοιρου πατέρα πού κρατούσε τ'ό πεθάνον παιδάκι του στην άγκαλιά του. Από τ'ά μάτια τ'όν θανάτων, άνθ'όσων τ'ό λουό όργανών, άρχισαν νά τρέχουν δάκρυα κ' ένας ένας σιωπηλοί έφυγαν από τ'ό θέατρο.

Σέ λίγο τ'ό θέατρο είχε άδειάσει. Μία τραγική ήρεμία έβραύε και ο πατέρας στεκόταν άκόμα με τ'ό νεκρό του παιδί άκίνητος, βουβός, μ'αροστά στη σκηνη, ένθ' ή γυναίκα του, έσοι καθώς εΐταν με τ'ά ρούχα της, παρυστάσεως, είχε πέσει μ'αροστά του ά-ναίσθητη.

Τήν άλλη μέρα έόσμαν τ'ό παιδί. Κανένας από τ'ά άκροατήρια δέ θέλησε νά πάρη τ'ό λεπτά του πίσω και χόρις σ' αυτή τήν είσ-παρή μ'αροσαν νά θάψουν τ'ό δυστυχι-σμένο παιδί τους οι π'ό δυστυχισμέ-νοι γονείς του...

Έρρ. Κόντε

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΦΥΣΙΟΓΝΩΜΙΑΙ

Η ΜΑΝΤΑΜ ΝΤΕ ΠΟΜΠΑΝΤΟΥΡ

III

Τ'ό μέλος τ'όν Παριόνδον έναντίον της Πομπαντούρ. — Ένα γράμμα μέσ' ότ'ήν κοίνα τ'ό έπιδόξον διαδόχον. — Η άδωφορία τ'ό διαδίκως. — Τ'ό πρόωρον γήρας και ή τρυφερή άσχημία της Πομπαντούρ. — Ο θάνατός της.

Τήν εποχή πού ή μαντάμ ντε Πομπαντούρ κατόρθωσε νά έλ-κώση τ'ό Λουδοβίκο XV μπορούσε κανείς να τή συγκαταλέξη μέσα στις π'ό δημοφ. Εΐχε μέσα σ'ό σύνολον τής φυσιογνωμίας της ένα μίγμα τρυφερότητας και τρυφερότητας, εΐτανε τόσο πολύ έκείνο πού έμε άφαια και χαριτωμένη γυναίκα, ώστε αυτές οι φυσικές άρετές της μαζί με τίς διανοητικές τήν καθιστούσαν ένα είδος φαινομέ-νου, δεν εΐταν τόσο ή κατασκευή τ'ό προσώπου της πού συνέτεινε σ' αυτό, όσο ή διαρκής έναλλαγή αυτή. Αύτη ή γυναίκα είχε σπουδαί τόσο πολύ τή φυσιογνωμία της, ώστε μονάχη της εΐ-δνε τήν έκφραση πού της ύπηγόρευαν οι περιστάσεις.

Οι Παριονί όμως δεν έβλεπαν ήδου με καλό μάτι τήν Πομπαντούρ. Όταν από τ'ό μέγαρον ντ' Έρβέ άφηρεθήσαν τ'ά διάσημα τ'ά παλαιών εΐνεργων ιδιοκτητών του γιά νά μ'οδν στη θέση τους τ'ά διάσημα τής Πομπαντούρ, οι τοίχοι τ'ού μεγάρου τήν άλλη μέρα ήσαν γεμάτοι με άστρες και πειραχτικά τραγουδάκια γιά τήν Πομπαντούρ πού έδειχναν άρκετά τ'ά διαδέσεις τ'ό λαού.

Ο βασιλεύς όμως έξηκολούθει τ'ας σκέψεις του με τήν Πομπαντούρ, οι όποιες όσο περ-νοίαν τ'ά χρόνια, γινότουσαν και π'ό έ-κράδης. Εΐχε συνειδίσει πιά μαζί της και εΐ-ταν άδύνατο νά τήν άποχωριστῇ. Τήν έγκα-τίστησε σ'ό λούσιο τ'ό άνακτόρου τ'όν Βερ-σαλλών και νά διαμερίσματος της συγκοινο-νοίαν με τ'ά δικά του με μία κρυφή σκέλη, όπως ώστε νά μπορούνε νά βλέπονται χωρίς νά εΐνε ύποψοιμένοι νά περνούνε από τ'ά άλλα διαμερίσματα.

Όσο τ'ό μέλος τ'ό λαού έναντίον της Πομπαντούρ ηΐτανε καθημερινός. Ο λαός ζήτοσε άσχημ γιά νά έκδηλώση τήν άνα-κίνησήν του. Μία μέρα πού είχε έκτεθή εις τήν θάλα τ'ό συρρεόσαντος λαού ο γυιός τ'ό διαδόχου, έτρεξε νά λείψη από κοντά του γιά λίγο ή κ. Σοβέ, πού τόν συνόδευε, κ' όταν έναρτήσε βήκε μέσα στην κοίνα του, ένα δέμα, άπευθυνόμενο πρὸς τόν βασιλέα.

Άνοίξαν τ'ό δέμα και είδαν έκτός μερινών σ'όσον σ'αριού οι όποιοι συμβόλιζαν τή σ'αοδία πού βασιλευε τότε και ένα γοάμιμα γεμάτο π'αρά ποικίλα έναντίον τ'ό βασι-λέα, έναντίον της Κυβερνήσεώς του και π'αρομένων έναντίον της σ'αυτοδιδόους ζωής του με τήν κ. Πομπαντούρ.

Τ'όν άπειλούσαν μ'ένα νέο Ραβαγιάκ άν δεν άλλαζε διαγωγή σ'ό έξής κ' άν δεν έφρονιζε περισσότερο γιά τ'ό λαό του.

Π'όλο τ'ό θυμό πού προσέβησε αυτό τ'ό ένάμιστο τ'ό ποτεχόμενό του κ' ο τρόπος της άποστολής του. Η Πομπαντούρ ύποψιάστηκε τήν κ. Σοβέ, πού συνόδευε τ'ό παιδί, ή όποια π'αρ' όλη τήν ύποστήριξη της βασιλείας, τ'όν ύπουργών και άνωλήρου της αύλης φυλακίστηκε σ'ή Βαστίλλη από τήν όποια δέ βγήκε ποτέ.

Τ'όν άποτέλεσμα της καταστάσεως αυ-τής ήτο ή δολοφονική άπόπειρα ή ό-ποια έγινε κατά τ'ό Λουδοβίκο σ'ας 4 Ιανουαρίου 1757 από τόν Νταμιέν, ενώ έπήγαυε σ'ό Τριανόν γιά νά δ'ή τήν κόρη του πριγκίπισσα Βικτωρία, ή όποια ήτο λίγο άδύαθητη.

Τήν άπόπειρα αυτή είχαν προκα-λέσει οι Ίησουίται, έπειδή ή Πομπαντούρ είχε έκδηλωθή έχθρικότατα έναντίον τους.

Από τήν εποχή αυτής της άπο-πείρας ο Λουδοβίκος κατελήφθη από μία διαρκή μελαγχολία, τήν όποια ή Πομπαντούρ μόνο κατόρθωσε νά σκορπίξη με διαφόρους ψυχαγωγίας της επινόησής της. Διοργάνωσε μουσι-κοθησκευτικές έσπερίδες, συναυλίες, θεατικές παραστάσεις μέσα σ'ό πα-λάτι.

Μά σέ κάμποσα χρόνια τ'ά είχε

βαρεθή κ' αυτά ο βασιλεύς. Η άπόπειρα τ'ό Νταμιέν τόν είχε κά-νει νευρικό, δύσκολο κ' ιδιότροπο.

Έν τ'ό μεταξύ τ'ά ρόδα της νεότητος της Μαρκησίας είχαν άρ-χίσει νά μαραινώνται. Εΐχε άδυ-νατίση τρυφερά, τ'ό πρόσωπό της είχε λεκιάσει, τ'ό δέρμα της είχε άρχίσει νά γίνεται μελανό και νά γυαλίξη κ' ο βασιλεύς άρχισε νά χάνη τ'ά θέληγτρα πού τ'ό έδινε.

Έν τ'ούτοις όμως ή Πομπαντούρ γιά νά μη χάση τήν εύνοιά της βρήκε έν άλλο τρόπο γιά νά συγ-κρατῇ κοντά της, έστω και κατ' άνάγκην τ'ό βασιλέα, ο όποιος έξακολούθωσε νά άρσενεται στις γυναίκες. Έφρόντιζε νά τόν συν-δέει έρωτικά με διάφορα κορίτσια τ'ά όποια αυτή τ'ό έπρομήθευε.

Η αλήθεια όμως εΐνε ότι παρ' ό'α αυτά ή άδωφορία τ'ό βασι-λέως πρὸς τήν Πομπαντούρ ηΐτανε καθημερινός. Και όμως πώς τήν έκράτησε κοντά του μέχρι τ'ό θανάτου της.

Έδώ ή σκέψις τ'ό βασιλέως εΐτανε πολύ πονηρή. Έμεινε εύχαριστήμενος βλέποντας ότι ο λαός έδωροφσε ως αίτιαν όλων τ'όν κακών τ'ό Κράτους τήν Πομπαντούρ, π'αγμα πού τόν έσφοδρτωνε φαινομενικά από τίς εϋ-θύνης του.

Αύτη λοιπόν ή πονηρή σκέψις άνάγκασε τ'ό Λουδοβίκο νά κρατῇ πλησίον του μία εύνοου-μένη, ή όποια ματαίως πιά είχε έξαντλήση όλα τ'ά μέσα γιά νά τ'ό άρέση, ή όποια εΐταν παραπάνω από τριανταέξ χρόνια, πού δεν εΐ-ταν πιά ούτε δημοφ, ούτε χαριτωμένη και πού πρὸ δεκαετίας είχε παύσει νά τ'ό ά-ρέση.

Η Πομπαντούρ ή όποια είχε καταλάβη τούς λόγους γιά τούς όποιους ήτο άναπόστα-τος από τ'ό βασιλέα, τόν έξεμεταλλεύετο τρυ-μερά. Έπενέβαινε στην έσωτερική διοίκηση, στη διπλωματία και α'αυτά άκόμη τ'ά πριγκι-πικά συνοικέσια, έγένοντο κατά τ'ας ύπο-δείξεις της.

Σ'ό 1758 όταν πιά ή Πομπαντούρ θά ήτο 87 ή 88 έτών είχε γίνη πιά άσχημοτάτη.

Τ'ί πρόωρον γήρας ! Ποιά άλλοσιος τ'όν χαρακτηριστικών της ! Πόσες ου-τίδες σ'ό πρόσωπό της ! Η λαμπρότης τ'ό προσώπου της και οι γοαμμές τ'όν χαρα-κτηριστικών της δεν αποτελούσαν πιά παρά μία γοιμάσα, και όλη εκείνη ή γοιμάσα της άκόμα τ'ά μεγάλα κ' όφαια της μάτια, αλλά δυο βαθιές θόλοι τ'ά έγρυφαν. Εΐταν όπ'ι-στευτα ισχνή και τ'ό χρώμα της είχε γίνη ρολυβένιο. Τόν Ιανουά-ριο τ'ό 1765 άρρώστησε βαρέα και πέθανε. Μερίκι λογυρίζονται μάλιστα ότι τήν έδηλητηρίασαν.

Ο Ιστορικός

ΤΑΓΟΪΔΑΚΙΑ ΤΟΥ ΧΑ'ΙΝΕ

Τ'ά μάγουλά σου άκούμα σ'ά δικά μου, Θά τρέξουνε μαζί τ'ά δάκρυά μας !

Και σφίξε τήν καρδιά σου στην καρδιά μου Νά πεταχτή και νά σμίγξη ή φωτιά μας !

Κ' άν μέσ' στη φλόγα αυτή τή θεωρημένη Χυθούν τ'ά δάκρυά μας ποταμοί

Κ' άν σέ κρατῷ σ'ό στήθ' μου σφιγμένη, Πειθαίνο άπ' τής άγάπης τήν ορμή.

(Μετάφρασις) Αντώνιος Μάτεος

ΔΙΑΤΙ ΑΡΕΘΟΥΝ

τ'ά διαγρέττα Λούζη (Σταδίου 39) Χαντζής : Διότι ή έκλογή και δύσκειτ' των καπνών γίνεται από ανθρώπους πού έχουν γεννηθή εις αυτό τ'ό είδος της εργασίας. Διότι εΐνε δύ-σχευάμενα από τόν άδρον τ'όν καλλιτέρων καπνών.

Ότι τ'ά διαγρέττα Λούζη εΐνε άρ'α τ'ό όμολογούν όλοι όδοι τ'ά έδοκιμασαν, και τ'ά έδοκιμασαν οι καλλίτε-ροι καπνιστάι οι όποιοι έγιναν και πεθαίναν των.

Μά σέ κάμποσα χρόνια τ'ά είχε

βαρεθή κ' αυτά ο βασιλεύς. Η άπόπειρα τ'ό Νταμιέν τόν είχε κά-νει νευρικό, δύσκολο κ' ιδιότροπο.

Έν τ'ό μεταξύ τ'ά ρόδα της νεότητος της Μαρκησίας είχαν άρ-χίσει νά μαραινώνται. Εΐχε άδυ-νατίση τρυφερά, τ'ό πρόσωπό της είχε λεκιάσει, τ'ό δέρμα της είχε άρχίσει νά γίνεται μελανό και νά γυαλίξη κ' ο βασιλεύς άρχισε νά χάνη τ'ά θέληγτρα πού τ'ό έδινε.

Έν τ'ούτοις όμως ή Πομπαντούρ γιά νά μη χάση τήν εύνοιά της βρήκε έν άλλο τρόπο γιά νά συγ-κρατῇ κοντά της, έστω και κατ' άνάγκην τ'ό βασιλέα, ο όποιος έξακολούθωσε νά άρσενεται στις γυναίκες. Έφρόντιζε νά τόν συν-δέει έρωτικά με διάφορα κορίτσια τ'ά όποια αυτή τ'ό έπρομήθευε.

Η αλήθεια όμως εΐνε ότι παρ' ό'α αυτά ή άδωφορία τ'ό βασι-λέως πρὸς τήν Πομπαντούρ ηΐτανε καθημερινός. Και όμως πώς τήν έκράτησε κοντά του μέχρι τ'ό θανάτου της.

Έδώ ή σκέψις τ'ό βασιλέως εΐτανε πολύ πονηρή. Έμεινε εύχαριστήμενος βλέποντας ότι ο λαός έδωροφσε ως αίτιαν όλων τ'όν κακών τ'ό Κράτους τήν Πομπαντούρ, π'αγμα πού τόν έσφοδρτωνε φαινομενικά από τίς εϋ-θύνης του.

Αύτη λοιπόν ή πονηρή σκέψις άνάγκασε τ'ό Λουδοβίκο νά κρατῇ πλησίον του μία εύνοου-μένη, ή όποια ματαίως πιά είχε έξαντλήση όλα τ'ά μέσα γιά νά τ'ό άρέση, ή όποια εΐταν παραπάνω από τριανταέξ χρόνια, πού δεν εΐ-ταν πιά ούτε δημοφ, ούτε χαριτωμένη και πού πρὸ δεκαετίας είχε παύσει νά τ'ό ά-ρέση.

Η Πομπαντούρ ή όποια είχε καταλάβη τούς λόγους γιά τούς όποιους ήτο άναπόστα-τος από τ'ό βασιλέα, τόν έξεμεταλλεύετο τρυ-μερά. Έπενέβαινε στην έσωτερική διοίκηση, στη διπλωματία και α'αυτά άκόμη τ'ά πριγκι-πικά συνοικέσια, έγένοντο κατά τ'ας ύπο-δείξεις της.

Σ'ό 1758 όταν πιά ή Πομπαντούρ θά ήτο 87 ή 88 έτών είχε γίνη πιά άσχημοτάτη.

Τ'ί πρόωρον γήρας ! Ποιά άλλοσιος τ'όν χαρακτηριστικών της ! Πόσες ου-τίδες σ'ό πρόσωπό της ! Η λαμπρότης τ'ό προσώπου της και οι γοαμμές τ'όν χαρα-κτηριστικών της δεν αποτελούσαν πιά παρά μία γοιμάσα, και όλη εκείνη ή γοιμάσα της άκόμα τ'ά μεγάλα κ' όφαια της μάτια, αλλά δυο βαθιές θόλοι τ'ά έγρυφαν. Εΐταν όπ'ι-στευτα ισχνή και τ'ό χρώμα της είχε γίνη ρολυβένιο. Τόν Ιανουά-ριο τ'ό 1765 άρρώστησε βαρέα και πέθανε. Μερίκι λογυρίζονται μάλιστα ότι τήν έδηλητηρίασαν.

Ο Ιστορικός

Τ'ό μέλος τ'όν Παριόνδον έναντίον της Πομπαντούρ. — Ένα γράμμα μέσ' ότ'ήν κοίνα τ'ό έπιδόξον διαδόχον. — Η άδωφορία τ'ό διαδίκως. — Τ'ό πρόωρον γήρας και ή τρυφερή άσχημία της Πομπαντούρ. — Ο θάνατός της.

Τήν εποχή πού ή μαντάμ ντε Πομπαντούρ κατόρθωσε νά έλ-κώση τ'ό Λουδοβίκο XV μπορούσε κανείς να τή συγκαταλέξη μέσα στις π'ό δημοφ. Εΐχε μέσα σ'ό σύνολον τής φυσιογνωμίας της ένα μίγμα τρυφερότητας και τρυφερότητας, εΐτανε τόσο πολύ έκείνο πού έμε άφαια και χαριτωμένη γυναίκα, ώστε αυτές οι φυσικές άρετές της μαζί με τίς διανοητικές τήν καθιστούσαν ένα είδος φαινομέ-νου, δεν εΐταν τόσο ή κατασκευή τ'ό προσώπου της πού συνέτεινε σ' αυτό, όσο ή διαρκής έναλλαγή αυτή. Αύτη ή γυναίκα είχε σπουδαί τόσο πολύ τή φυσιογνωμία της, ώστε μονάχη της εΐ-δνε τήν έκφραση πού της ύπηγόρευαν οι περιστάσεις.

Οι Παριονί όμως δεν έβλεπαν ήδου με καλό μάτι τήν Πομπαντούρ. Όταν από τ'ό μέγαρον ντ' Έρβέ άφηρεθήσαν τ'ά διάσημα τ'ά παλαιών εΐνεργων ιδιοκτητών του γιά νά μ'οδν στη θέση τους τ'ά διάσημα τής Πομπαντούρ, οι τοίχοι τ'ού μεγάρου τήν άλλη μέρα ήσαν γεμάτοι με άστρες και πειραχτικά τραγουδάκια γιά τήν Πομπαντούρ πού έδειχναν άρκετά τ'ά διαδέσεις τ'ό λαού.

Ο βασιλεύς όμως έξηκολούθει τ'ας σκέψεις του με τήν Πομπαντούρ, οι όποιες όσο περ-νοίαν τ'ά χρόνια, γινότουσαν και π'ό έ-κράδης. Εΐχε συνειδίσει πιά μαζί της και εΐ-ταν άδύνατο νά τήν άποχωριστῇ. Τήν έγκα-τίστησε σ'ό λούσιο τ'ό άνακτόρου τ'όν Βερ-σαλλών και νά διαμερίσματος της συγκοινο-νοίαν με τ'ά δικά του με μία κρυφή σκέλη, όπως ώστε νά μπορούνε νά βλέπονται χωρίς νά εΐνε ύποψοιμένοι νά περνούνε από τ'ά άλλα διαμερίσματα.

Όσο τ'ό μέλος τ'ό λαού έναντίον της Πομπαντούρ ηΐτανε καθημερινός. Ο λαός ζήτοσε άσχημ γιά νά έκδηλώση τήν άνα-κίνησήν του. Μία μέρα πού είχε έκτεθή εις τήν θάλα τ'ό συρρεόσαντος λαού ο γυιός τ'ό διαδόχου, έτρεξε νά λείψη από κοντά του γιά λίγο ή κ. Σοβέ, πού τόν συνόδευε, κ' όταν έναρτήσε βήκε μέσα στην κοίνα του, ένα δέμα, άπευθυνόμενο πρὸς τόν βασιλέα.

Άνοίξαν τ'ό δέμα και είδαν έκτός μερινών σ'όσον σ'αριού οι όποιοι συμβόλιζαν τή σ'αοδία πού βασιλευε τότε και ένα γοάμιμα γεμάτο π'αρά ποικίλα έναντίον τ'ό βασι-λέα, έναντίον της Κυβερνήσεώς του και π'αρομένων έναντίον της σ'αυτοδιδόους ζωής του με τήν κ. Πομπαντούρ.

Τ'όν άπειλούσαν μ'ένα νέο Ραβαγιάκ άν δεν άλλαζε διαγωγή σ'ό έξής κ' άν δεν έφρονιζε περισσότερο γιά τ'ό λαό του.

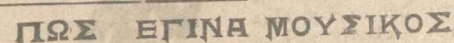
Π'όλο τ'ό θυμό πού προσέβησε αυτό τ'ό ένάμιστο τ'ό ποτεχόμενό του κ' ο τρόπος της άποστολής του. Η Πομπαντούρ ύποψιάστηκε τήν κ. Σοβέ, πού συνόδευε τ'ό παιδί, ή όποια π'αρ' όλη τήν ύποστήριξη της βασιλείας, τ'όν ύπουργών και άνωλήρου της αύλης φυλακίστηκε σ'ή Βαστίλλη από τήν όποια δέ βγήκε ποτέ.

Τ'όν άποτέλεσμα της καταστάσεως αυ-τής ήτο ή δολοφονική άπόπειρα ή ό-ποια έγινε κατά τ'ό Λουδοβίκο σ'ας 4 Ιανουαρίου 1757 από τόν Νταμιέν, ενώ έπήγαυε σ'ό Τριανόν γιά νά δ'ή τήν κόρη του πριγκίπισσα Βικτωρία, ή όποια ήτο λίγο άδύαθητη.

Τήν άπόπειρα αυτή είχαν προκα-λέσει οι Ίησουίται, έπειδή ή Πομπαντούρ είχε έκδηλωθή έχθρικότατα έναντίον τους.

Από τήν εποχή αυτής της άπο-πείρας ο Λουδοβίκος κατελήφθη από μία διαρκή μελαγχολία, τήν όποια ή Πομπαντούρ μόνο κατόρθωσε νά σκορπίξη με διαφόρους ψυχαγωγίας της επινόησής της. Διοργάνωσε μουσι-κοθησκευτικές έσπερίδες, συναυλίες, θεατικές παραστάσεις μέσα σ'ό πα-λάτι.

Μά σ

— Διαβόλε, μου είπε ο γυμνασιάρχης, δεν είσαι τουλάχιστο κ

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟ "ΜΠΟΥΚΕΤΟ,"

1 Φεβρουαρίου 1925

φάσται σὺν μέλλων. Ἡ. Στεφανὸν πούλον, δικηγόρον. Εὐχαριστοῦμε
 πολὺ γὰρ τὰ συγκλητορικά σας· τὸ ἕνα ἀπὸ τὰ πειρήματά σας δημοσιεύεται ἔδω·
 Ἀὐ γὰρ ὁ

Ἡ κλήρωσις τοῦ λήξαντος Διαγωνισμοῦ τοῦ «Γαῦδίου καὶ τῶν
μαθητῶν αὐτοῦ» θὰ γίνῃ εἰς τὰ Γραφεῖα μας ἄρτιον Δευτέραν,

Παρακαλοῦνται ὅσοι ἐκ τῶν ἀνιγνωστών μας, ἐπιθυμοῦν νὰ πα-
ρευρεθοῦν κατὰ τὴν κλήρωσιν.

ΘΑΥΜΑ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΙΚΟΝ

ΝΙΜΠΕΛΟΥΓΚΕΝ

(ΙΠΠΟΤΑΙ ΤΗΣ ΟΜΙΧΛΗΣ)

ΕΚ ΤΩΝ ΕΡΩΝ ΤΟΥ ΒΑΓΝΕΡ

Ἐξαιρουμένη τὴν ἐβδομάδα αὐτὴν ἢ προβορὴ τῆς τελευταίας ἐποχῆς

εἰς τὸ **CINÉMA ΠΑΝΘΕΟΝ**

Οἱ Γάλλοι ἀναγνωρίζοντες τὴν ἀσύγκριτον ἀξίαν τοῦ γερμανικοῦ
παραγωγῆς εἰς τὴν «Νιμπελουγκεν» ἐμολόγησαν ὅτι

===== **Η ΤΕΧΝΗ ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΠΑΤΡΙΔΑ** =====

Α Π Ο Θ Η Κ Η

ΑΓΓΛΙΚΩΝ ΚΑΙ ΓΑΛΛΙΚΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ
ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Β. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

10 - ΟΔΟΣ ΒΥΣΣΗΣ - 10

ΠΛΟΥΣΙΑ ΣΥΛΛΟΓΗ ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΥΦΑΣΜΑΤΩΝ

ΕΙΣ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΧΡΩΜΑΤΙΣΜΟΥΣ & ΟΛΑ ΤΑ ΣΧΕΔΙΑ

ΔΙΑΔΕΓΜΕΝΑ ΠΑΝΤΟΤΕ ΑΠΟ ΤΟΥ Κ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ

ὅστις ἐπισυνέστη δις τοῦ ἔτους τὰ μεγαλύντερα καὶ ὀνο-
μαστότερα ἔργαστάσια Λονδίνου καὶ Παρισίου

Οἱ κ. κ. ΕΜΠΟΡΟΙ ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΟΡΕΤΗΤΑΙ
τῶν Ἀθηνῶν Πειραιῶς καὶ ἐπαρχιῶν δύνανται
να προμηθεύωνται τὰ ὑφάσματα τῶν

ΕΙΣ ΑΡΙΣΤΑΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ
ΚΑΙ ΕΙΣ ΤΙΜΑΣ ΕΚΤΟΣ ΣΥΝΑΤΟΝΙΣΜΟΥ

ΤΗΛΕΓΡΑΦΙΚΗ ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ
ΑΘΑΝ. ΘΕΟΔΩΡΟΠΟΥΛΟΥ
ΑΘΗΝΑΙΣ